

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

22. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

6. ČERVNA 2010

Z obsahu:

Po velké pouti díky

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
19. května 2010
- strana 2 -

Blahoslavený

Jindřich Rebuschini
Galerie svatých kněží
- strana 4 -

Vizionárka z Wigratzbadu

- Antonie Rädlerová
Eduard Werner
- strana 6 -

Ježíšovo srdce světu

- Malá duše
Consolata Betrone
P. Lorenzo Sales - četba
na pokračování
- strana 6 -

Josef Vlček slaví

90. výročí narození
- strana 8 -

Nezapomínejte
nikdy přemýšlet
o důstojnosti kněze

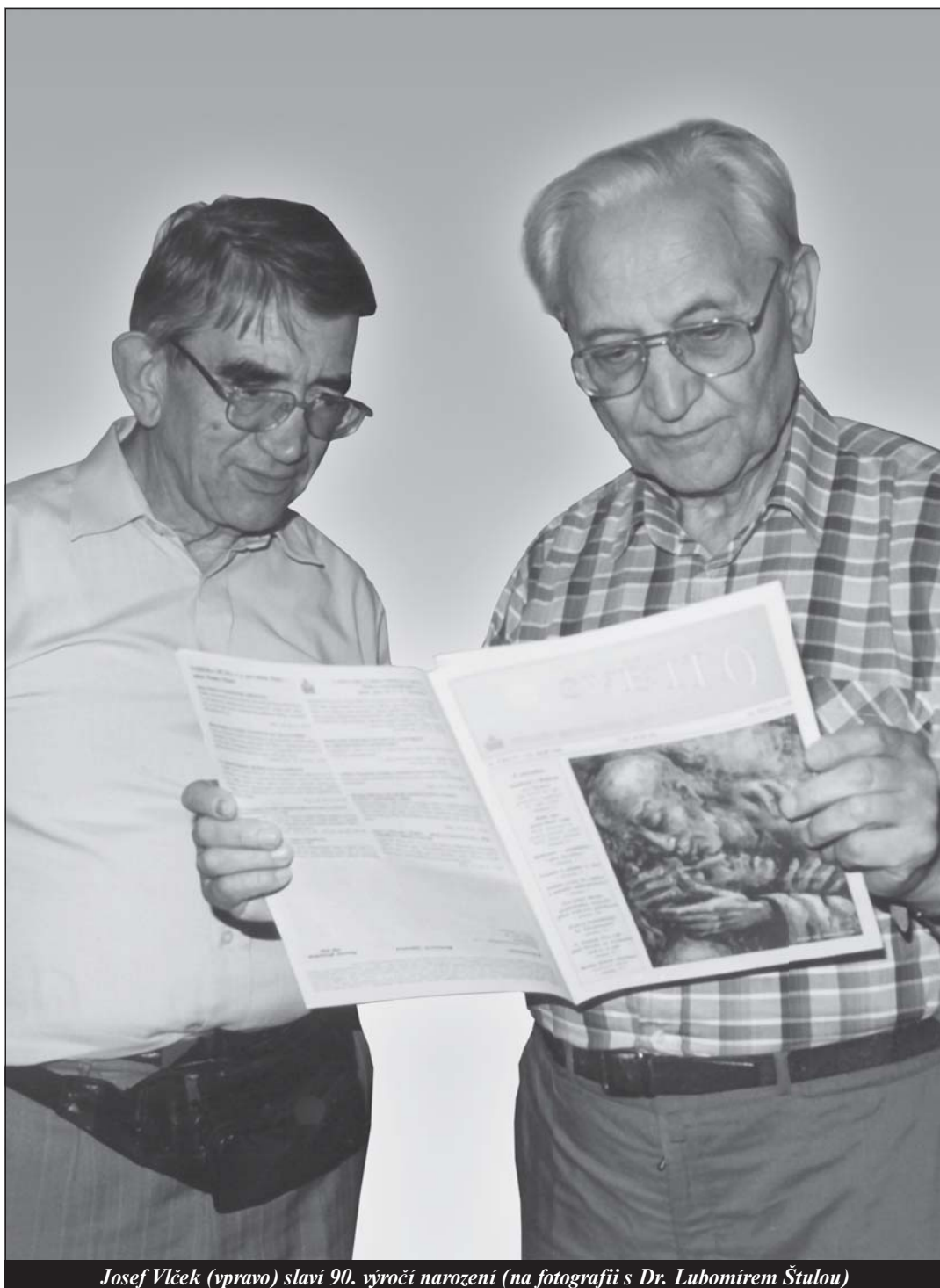
- strana 9 -

Papež se nebojí tváří v tvář vlkům

Renato Schifani, předseda
italského senátu
- strana 10 -

Křesťané v Iráku prožívají peklo

- strana 11 -

Josef Vlček (vpravo) slaví 90. výročí narození (na fotografii s Dr. Lubomírem Štulou)

Dnes chci s vámi znovu projít jednotlivé etapy apoštolské cesty, kterou jsem vykonal v minulých dnech do Portugalska a při níž mě vedly zvláště pocity vděčnosti k Panně Marii, která ve Fatimě předala svým vizionářům a poutníkům intenzivní lásku k Petrovu nástupci. Děkuji Bohu, že mi dopřál možnost vzdát hold tomuto národu, jeho dlouhé a slavné historii vřady a křesťanského svědectví. Proto jako jsem vás žádal, abyste provázeli tuto mou pastorační návštěvu modlitbou, nyní vás žádám,

abyste se se mnou spojili a vzdali díky Pánu za její šťastný výsledek a její závěr. Svěřuji mu plody, jaké přinesla a přinese portugalskému církevnímu společenství a celému národu. Obnovuji vyjádření živé vděčnosti prezidentu republiky panu Hanielu Cavacovi Silva a dalším představitelům státu, kteří mě přijali s takovou zdvořilostí a vytvořili všechny předpoklady, aby vše probíhalo nejlepším způsobem. Se stejnými pocity vzpo-

Po velké pouti díky

mínám na spolubratry biskupy portugalských diecézí, které jsem měl to potěšení obejmout v jejich zemi, a děkuji jim bratrsky za všechno, co vykonal pro duchovní přípravu a organizaci mé návštěvy, a za značné úsilí vynaložené pro její realizaci. Mé myšlenky směřují zvláště k lisabonskému patriarchovi kardinálu José da Cruz Policarpovi, biskupům z Leiriae-Fatimy Mons. Antoniovu Augustu dos Santos Martovi a z Porta

Mons. Macariovi do Nascimento Clementovi a příslušným spolupracovníkům, jakož i různým orgánům biskupské konference vedené Mons. Jorgem Ortigou.

Setkání v Lisabonu

Po celou cestu, která se konala u příležitosti desátého výročí blahorečení pasáček Hyacinty a Františka, jsem cítil duchovní podporu svého milovaného předchůdce, ctihodného Jana Pavla II., který se třikrát vypravil do Fatimy a děkoval zde za „neviditelnou ruku“, která ho vysvobodila ze smrti při atentátu 13. května zde na náměstí Svatého Petra. Večer po svém příjezdu jsem celebroid mši svatou v Lisabonu v okouzující scénérii *Terreiro do Paço* nad řekou Tejo. Bylo to slavnostní liturgické shromáždění naděje oživené radostnou účastí četných věřících. V hlavním městě, odkud v průběhu staletí odjeli četní misionáři a nesli evangelium na mnoho kontinentů, povzbudil jsem různé složky místní církve k mohutné evangelizační aktivitě v rozmanitých oblastech společnosti, aby rozsávaly naději ve světě poznamenaném často nedůvěrou. Zvláště jsem povzbudil věřící, aby se stali hlasateli smrti a zmrtvýchvstání Krista, srdce křesťanství, ohniska a opory naší víry a důvodu naší radosti. Mohl jsem projevit tyto pocity také v průběhu setkání se světem kultury, které se konalo v *Centro Culturale di Belém*. Při té příležitosti jsem upozornil na dědictví hodnot, jimiž křesťanství obohatilo kulturu, umění a tradice portugalského národa. V této vznešené zemi, jako v každé jiné poznamenané hluboce křesťanstvím, je možno budovat budoucnost intenzivní bratrské spolupráce s ostatními kulturními instancemi, když se otevřeme vzájemně upřímnému a uctivému dialogu.

Pokračování na str. 12

„Bratři, jsme si vědomi, že člověk je uznán za spravedlivého, jen když začne věřit v Ježíše Krista.“

To je nejen Pavlovo přesvědčení a vyznání víry, ale i největší a nehlubší životní zkušenost. Osobní setkání s Ježíšem v Pavlovi život nejen změnilo, ale doslova vyměnilo:

„Žiji, ale už to nejsem já, nyní brž ve mně žije Kristus.“ Kristův život v Pavlovi není ovšem nějaká zidealizovaná selanka, nýbrž tvrdá realita, kterou vyjádřil slovy: *„S Kristem jsem ukřižován.“* Apoštolova připravenost a ochota přijmout takovou výměnu života vyplývá z jasného poznání: *„On ke mně pojal lásku a za mne se obětoval a já nepohrdám Boží milostí.“*

I pro Pavla ovšem platí to, co Mistr řekl již předtím svým apoštolům: *„Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás.“* A apoštol může zcela realisticke a upřímně dodat: *„Jeho milostí jsem to, co jsem, a jeho milost ve mně nebyla marná.“* S touto milostí ho Pán poslal hlásat evangelium a Pavel si je vědom: *„Běda mi, kdybych je nehlásal.“* Pán ho posílal jako kdysi své učedníky, aby šel všude tam, kde ho bylo zapotřebí, protože *„tam sám hodlal přijít“* jeho prostřednictvím a jeho působením. Bez tohoto lidského prostřednictví by se evangelium a Boží království na tomto světě nešířilo.

Svatý Pavel se tu představuje jako závazný prototyp pro každého, kdo chce něco vykonal pro Boží království.

Obrátili jsme v rámci Roku kněží vaši pozornost, milí čtená-

Editorial

ři, k životopisům celé řady málo známých svatých kněží. Bylo jich několik desítek a život a osud každého z nich je jistě odlišný a zcela osobitý, a přece, ve svém jádru se všechny shodují a každý z nich by ze své vlastní zkušenosti mohl říct, co řekl svatý Pavel: Pán si mne vyvolil, abych už nežil já, ale aby ve mně žil Kristus. Je-li neoddelitelnou součástí tohoto Kristova života v Kristově učedníku skutečnost, že je s Kristem ukřižován, není tím míněna jen krvavá mučednická smrt. Svátý Pavel si již během svého apoštolského života byl vědom, že *„na svém těle doplňuje to, co chybí do plnosti Kristových útrap“*. Je to tedy vysloveně spoluvykupitelské utrpení jako nezbytná součást a doprovod každého apoštolského působení. Někdy dokonce toto utrpení převládne nad každou jinou aktivitou do té míry, že pro ni už ani nezbude místo. Štěpán a Jakub sotva začali své apoštolské působení, již je zakončili tím, že se stali zrnem, kte-

ré padlo do země a odumřelo, ale to nebyl zmar, nýbrž podmínka stonásobného užítu. Na rozdíl od nich opět apoštol Jan oslavoval Pána dlouhým životem, ve kterém byl ovšem také smýkán, mučen a poslán do vyhnanství.

„Našich let bývá úhrnem sedmdesát, u toho, kdo je při síle, osmdesát“, ale může jich být i devadesát, a v případě Jana dokonce sto. *„Většina jich je lopota a trýzeň.“* Proč? *„Satan si vás vyžádal, aby vás třibil jako pšenici.“* Kříže, které berou na sebe Kristovi učedníci, mají různou podobu i různý původ. Především je to kníže tohoto světa, který všemožně postihuje ty, kdo mu jakýmkoliv způsobem překážejí v jeho panování: *„Protože nejste ze světa, proto vás svět nenávidí. Vyloučí vás ze svého středu a každý, kdo vás zabije, bude si myslet, že tím uctívá Boha.“* Ale nejednou nás mohou přibíjet na kříž dokonce lidé stejné víry, kteří místo Bohu slouží sobě a své pýše. *„Někteří sice hlásají Krista, ale ze závisti a z hádavosti, a ne z čistého úmyslu.“* *„Myslí jen na svoje zájmy a ne na zájmy Ježíše Krista.“* Několikrát jsme to viděli na příkladech svatých kněží. A pak je to také naše tělesná schránka: Políčkuje nás *„osten těla, posel to satanův“* a další různá soužení, která

Pokračování na str. 13

Všemohoucí těšitel

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Pravím ti, vstaň!

Vydej se opět za svým Pánem. Každé setkání s ním přináší radost a požehnání. Kde ho najdeš? Duch Svatý ti rád napoví, s ním se porad. Nejspíše míří jeho kroky tam, kde ho potřebují. Božský Mistr neprochází krajinou jen tak sem a tam, ale míří vždy tam, kde čekají na zásah jeho slitovnosti a všemohoucnosti. Proto dnes míří k obci Naim. Pokloň se mu s láskou a důvěrou a připoj se k těm, kteří ho tvrdě doprovázejí.

Z městské brány právě vychází velký zástup. Je to pohřební průvod. Soucitní lidé vyprovázejí toho, koho měli rádi, aby svou účastí potěšili těžce zarmoucené. Rozdělení, které působí smrt, je vždy kruté. V tomto případě je však bolest o to větší, že odnášejí k hrobu jediného syna matky, která ovdověla a nyní zůstává zcela sama. Tato opuštěná žena potřebuje útěchu. Její srdce volá o pomoc a hledá těšitele. Opravdovou útěchu nám může dát jen ten, kdo nám může vrátit to, co bolestně oplakáváme. To je jeden z důvodů, proč nám nebeský Otec posílá svého jednorozeného Syna. Soucit jeho srdce je mnohem hlubší než u všech přítomných.

Poklekni k Ježíšovým nohám. Předlož mu svou duši zraněnou odchodem tvých drahých. Představ mu srdce svých bližních, která krvácejí pro ztrátu těch, které milovali, ukaž mu jejich slzy a pros ho vroucně, aby ukázal svou moc. Pros ho s velkou důvěrou, s vědomím, že se obracíš na toho, kdo je nejen svrchovaným Pánem nad životem a smrtí, ale kdo nejlépe ví, co je to utrpení, smutek a opuštěnost.

Dva velké zástupy se setkaly a smísily. Měl bys přizvat všechny ty, kteří tvrdí, že Bůh je necitelný k naší bolesti. Boží Syn je k ní vnímavý už proto, že ji zná hlouběji než kdokoliv jiný. Je snad způsob, jakým oslovil zarmoucenou matku, projevem necitelného člověka?

Jak sladce a něžně zní z jeho úst slovo „Neplač!“ Vyslovil je ten, komu můžeš plně důvěřovat. Otec ho poslal mezi nás právě proto, že jsme svou vinou propadli smrti, a uložil mu, aby tuto smrt opět proměnil v život. Nic z toho, co Ježíš přijal a chrání, neumírá. Uvítá zemřelého za hrobem, aby jim vrátil život, který

už nepozná konce. Pros ho, aby tvá důvěra neklesala ani tehdy, *kdybys měl procházet údolím smrti*⁽¹⁾.

Ježíš se dotkl már a průvod se zastavil. Ježíšova slitovnost využije svou všemohoucnost, aby mu dala jiný směr. Dobrý Bůh je vždy připraven, aby nám pomohl. Postačí jeho slovo, aby se vrátil život tam, kde zavládla smrt. To, co bylo skleslé, se znovu pozvedá, to, co bylo ztraceno, opět se nalézá a vrací. *Jeho laskavost trvá po celý život. Zvečera se uhostí pláč, z jitra však jásoť.*⁽²⁾ Dokonalou změnu, kterou Pán vyvolává na mrtvém těle, touží uskutečnit i na každé mrtvé duši. Zaveď ho k těm, kteří si myslí, že žijí, ale ve skutečnosti se sami odevzdali smrti, protože se odvrátili od Dárce života.

O čem mluví vzkříšený jinoch? Jeho případ tě vybízí, abys začal nový život. Namísto vlažnosti ať nastoupí horlivost, místo povrchnosti opravdovost, místo sobectví upřímná láska. Jak velká je radost matky, které Ježíš odevzdal syna obdařeného novým životem! Pros všemohoucího Pána, abys podobnou radost mohl přinášet i všem svým drahým, aby ses z každého setkání s ním vracel zcela proměněný. Staň se živým svědkem toho, že nic z jeho darů a milostí nepřichází u tebe nazmar.

Sdílej bázeň a nadšení, jaké se zmocnilo zástupu, když se stal svědkem Božích divů, jimiž Ježíš Kristus oslavuje svého Otce. Učinil tě jejich svědkem, aby tak i z tebe učinil svého svědka. Přemýšlej pozorně, co všechno máš u sebe změnit, aby se tvůj život stal opravdovou Boží chválou. Tak jako probuzeného mládence ať i tebe nový život naučí nové řeči, která *vzdává díky jeho svatému jménu*⁽³⁾. Po celém kraji ať se šíří zvěst, *jak velký je Pán, který navštívil svůj lid*, a jak velké věci vykonal mezi námi. Probouzej důvěru v Pána a jeho nepomíjející dary u všech, kteří nezakusili opravdovou radost, protože hledají své potěšení jen v časných věcech, které jim připravují tolik zklamání.

Odevzdej se dokonale Bohu, který se ti zjevil svými skutky, aby jeho dalším požehnáním oživujícímu působení v tobě nic nestálo v cestě. Nepřestávej mu vzdávat díky: *Hospodine, můj nárek jsi obrátil v tanec. Chci tě chválit navěky, můj Bože.*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ž 23; ⁽²⁾ resp. žalm 30; ⁽³⁾ tamt.; ⁽⁴⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení - 1 Král 17,17-24

Jednoho dne onemocněl syn vdovy, u které Eliáš bydlel. Jeho nemoc byla tak těžká, že vydechl duši. Tu řekla matka Eliášovi: „Co mi chceš, muži Boží? Přišels ke mně, abys mně připomněl mou vinu a usmrtil mi syna?“

Eliáš odpověděl: „Dej mi svého syna!“ Vzal ho z jejího klína, odnesl do horní světnice, kde bydlel, uložil ho na svoje lůžko a vzýval Hospodina: „Hospodine, můj Bože, stihneš neštěstím i tuto ženu, u níž jako host přebývám, že dáváš jejímu synu zemřít?“ Pak se třikrát natáhl po dělce přes dítě a vzýval Hospodina: „Hospodine, můj Bože, prosím tě, ať se vrátí duše tohoto dítěte do něho!“

Hospodin vyslyšel Eliášovu prosbu a duše se vrátila do dítěte, i ožilo. Eliáš vzal dítě a přivedl je z horní světnice dolů do přízemí a odevzdal ho matce se slovy: „Pohled, tvůj syn je živ!“

Žena řekla Eliášovi: „Teď tedy vím, že jsi muž Boží a že Boží slovo v tvých ústech je pravdivé!“

2. čtení - Gal 1,11-19

Prohlašuji vám, (bratři a sestry,) že evangelium, které jsem vám hlásal, není dílo lidské: já jsem ho nepřijal ani se mu nenaučil od nějakého člověka, ale ze zjevení Ježíše Krista.

Slyšeli jste přece, jak jsem se kdysi choval, když jsem byl ještě židem: pronásledoval jsem Boží církev, že to přesahovalo všechny meze, a snažil jsem se ji zničit. V horlivosti pro židovství jsem ve svém národě předstihoval mnoho svých vrstevníků, protože jsem byl daleko více než oni zaujat zvyklostmi po předcích.

Bůh si mě však už v lůně mé matky vybral a svou milostí povolal a rozhodl, že mi zjeví svého Syna, abych o něm kázal radostnou zvěst pohanům. Neradil jsem se hned s lidmi ani jsem nešel nahoru do Jeruzaléma k těm, kteří byli apoštoly přede mnou. Odešel jsem do Arábie a pak se zase znovu vrátil do Damašku. Za tři roky potom jsem se odebral do Jeruzaléma, abych z vlastní zkušenosti poznal Petra, a pobyl jsem u něho patnáct dní. Z ostatních apoštolů jsem však viděl jen Jakuba, bratra Páně.

Evangelium - Lk 7,11-17

Ježíš šel do města - jmenovalo se Naim. Šli s ním jeho učedníci a velký zástup. Když se přiblížil k městské bráně, právě vynášeli mrtvého; byl to jediný syn a jeho matka byla vdova. Z města ji doprovázel velký zástup.

Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ Přistoupil k márám a dotkl se jich. Ti, kdo je nesli, se zastavili. Řekl: „Mládenče, pravím ti, vstaň!“ Mrtvý se posadil a začal mluvit. Ježíš ho vrátil jeho matce.

Všech se zmocnila bázeň, velebili Boha a říkali: „Veliký prorok povstal mezi námi,“ a „Bůh navštívil svůj lid!“ Tato zpráva o něm se roznesla po celém Judsku i po celém okolí.

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ

Blahoslavený Jindřich Rebuschini

Jindřich se narodil v severní Itálii v Gravedona na severovýchodním břehu jezera Como 28. dubna 1860. Jeho otec pracoval v oblasti financí a nebyl příliš nakloněn náboženství. V neděli doprovázel ženu až k chrámové bráně, a sám zůstal venku. Jeho matka Sofie byla velmi zbožná a vzorná křesťanka, původem z Livorna. V jejich manželství se narodilo pět dětí. Jindřich byl druhý. Když skončil středoškolské studium a nemohl se pro otcův odpor stát řeholníkem, dal se zapsat na matematickou fakultu v Píavě. Zůstal však na univerzitě jen jeden rok, protože protináboženské prostředí mu působilo mnoho hořkosti.

Vrátil se do Como a vykonával roční vojenskou službu jako dobrovolník. Ve volném čase se uchýlil do samoty k modlitbě a k dobré četbě. Jako žák vojenské školy v Miláně si získal u nadřízených velkou oblibu a vyzývali ho, aby se věnoval vojenské kariéře. Vrátil se však k rodině a studoval účetnictví. Studium zakončil v roce 1882 s nejlepším prospěchem.

Cesta, po které nepůjde

Jeho švagr vedl textilní závod 45 km severně od Como. Přijal ho jako úředníka. Mezi ním, sestrou a švagrem panovala nejlepší shoda. Ale po třech letech bylo pojednou velmi nápadné, že se mladý muž ocitl v nesnážích. V jeho očích bylo možno číst smutek. Svěřil se otci, že ho práce v podniku a obchodě nebaví. Má 24 let a píše švagrovi: „Představa, že mám být spíše přítěží než platnou pomocí... a současně skutečnost, že moji rodiče nebudou nikdy spokojeni, dokud zůstanu na cestě, která neodpovídá mým vlohám (a která mě činí nešťastným), to všechno mě nutí, abych vám dal

výpověď, pro větší dobro tatínka a maminky, pro dobro tvoje i moje. Říkám ti to s bolestným, ale upřímným srdcem.“

Jindřichovy obtíže nevyplývají z jeho zaměstnání, které jinak odpovídá jeho schopnostem, ale z jeho náklonnosti k řeholnímu životu, přitažlivosti, která jen vyvolává velkou opozici otce. Brzy nato, přes všechno úsilí přijmout svůj osud, upadne do naprosté deprese. Vypadá tak špatně, jako by právě překonal těžkou nemoc. Konečně v průběhu roku 1884 po dlouhých diskusích se synem a díky intervenci blahoslaveného Guanelly, který vyzval všechny kláštery v Como k modlitbě za jeho povolání, otec ustoupil.

Za tři měsíce nastupuje Jindřich na římskou Gregorianu a absolvuje s úspěchem církevní studium. Získal si u profesorů velkou úctu. Přijal nižší svěcení a dostal vysvědčení o velmi dobrém církevním duchu. Koncem roku 1885 ho navštíví v Římě rodiče a teta Magdaléna a jsou velmi šťastni, že ho nacházejí spokojeného a klidného. Teta si napsala do svého diáře: „Jindřich je spokojený a klidný. Chápu, jak se nyní musí cítit. Je jistý, že je na cestě, kterou mu Bůh připravil.“

Pod tlakem

Náhle se objevila nečekaná překážka: od března 1886 do května 1887 zachvátila Jindřicha těžká nervová vyčerpanost. Jeho příliš šlechetná duše s velkým smyslem pro povinnost, který nezná míru, přivedla ho ke skutkům tak přísného pokání, že překročilo jeho tělesné síly. Měl by spíše více jíst. On však se snaží napodobovat, a dokonce překonávat příklady přísnosti, které vidí kolem sebe, a dospěje do stavu nervového zhroucení jako následku časté vyčerpanosti. Únava velmi snižuje naši odol-

nost a naopak zvyšuje naši zranitelnost. Jednou ze zbraní, jakou ďábel používá v duchovním boji, je přetěžovat se pod zdáním dobrých skutků.

Jindřich se vrací domů. Ocitne se dokonce v nemocnici. V deníku tety Magdalény čteme poznámku: „Jsou to chvíle, kdy na nás dolehla Boží ruka a vrhla nás do bolestí. ... Kolik to je měsíců mlčení a kolik utrpení v tomto čase. Kež by to Bůh ukončil a obnovil náš poklad.“ Po osmi letech napsal Jindřich o tomto období: „Byl jsem poslán do jednoho ústavu; Bůh mi vrátil zdraví, dal mi úplnou důvěru ve své milosrdenství a svou nekonečnou dobrotu.“

Velká duchovní kapacita

Dříve než mohl uskutečnit své povolání řeholníka v nemocnici, zakusil sám, co znamená trpět. V květnu 1887 krize ustupuje a Jindřich se těší dobrému zdraví. Vyskytnou se recidivy, ale kratší a méně vážné. Tehdy ještě nebyly k dispozici takové lékařské prostředky jako dnes. Zkoušku bylo možno překonat jen rostoucím poznáním Boha, které s sebou nese synovský vztah založený na důvěře. Nejhlubším rysem Jindřichovy spirituality se stala rozjímání o nekonečném oceánu milosrdenství Ježíšova Srdce a o mateřské něžnosti nejsvětější Panny Marie, naší Matky, kterou církev vyzývá jako „Uzdravení nemocných“.

V průběhu léta 1887 byl Jindřich přijat do nemocnice v Como. Ale brzy nato ho zdvořile propustili, protože místo aby vykonával službu, která mu byla uložena, trávil čas na nemocničních chodbách, u lůžek těch nejchudších a nejpotřebnějších nemocných, těch, kteří jsou sami a kterým obětuje poslední haléř, jaký má k dispozici, a dokonce i své osobní prádlo. Množí

Blahoslavený Jindřich Rebuschini

se také jeho návštěvy v domově chudých a nemocných. Ze styku s tímto utrpením se rodí jeho povolání nemocničního řeholníka.

Zasvěcení Marii

Poznamenal si do svého zápisníku duchovní program, ke kterému ho inspiroval svatý Ignác z Loyoly. Napsal mimo jiné: „Nejsvětější Panna, které jsem se zasvětil, aby mi našla místo přiměřené mé slabosti, zajistila mi administrativní službu v civilní nemocnici, kde jsem pracoval každý den několik hodin. Zbytek času jsem trávil vykonáváním pobožností. Když jsem viděl, že tak nemohu dále pokračovat, a cítil jsem, že mám obejmout řeholní život, svěřil jsem se svému duchovnímu vůdci, že mě láká řeholní rodina svatého Františka. On mi navrhl rodinu svatého Kamila, která se mu zdála pro mě přiměřenější, protože se obával o mé zdraví. Nesnažil jsem se o tom diskutovat. Okamžitě jsem to přijal.“ Četba životopisu svatého Kamila z Lellis ho v tom utvrdila.

Svatý Kamil se narodil v Neapoli 1550 a nejdříve byl vojákem, ale postupně propadl nezřízenostem, až se ocitl v nemocnici svatého Jakuba v Římě. Hluboce ho dojala ubohost nemocných, kteří tam leželi, a stal se jejich dobrovolným ošetřovatelem. Pak se spojil s několika druhy a založili „Společnost služebníků nemocných“ – kamiliány. Sám byl zachvácen řadou nemocí a stálých vředů a trávil čas nemocný mezi nemocnými a byl pozorný k potřebám všech. Zemřel v Ří-

mě 14. června 1614 a byl prohlášen patronem nemocnic, ošetřovatelů a nemocničních sester.

27. září 1887 vstoupil Jindřich Rebuschini ke kamiliánům ve Veroně. To první, co si představil, byla laskavost. Tato ctnost je velmi potřebná a není pro něho snadná. Měl již zkušenosti z profesionální práce, zatímco spolunovici byli mladíci, milovníci svobody, uvolněnosti a hluchosti, ochotní odložit vážné myšlenky kvůli hře a zábavě. Snaží se tedy, aby měl co nejkvalitnější mínění o druhých i přes jejich chyby a nevhodné chování. Je to ideál, který je někdy obtížné uskutečnit. „Přepadají mě hnutí antipatie, zvláště vůči jednomu z mých svatých druhů. Často se mě ptá na mé studium, a já, místo abych mu odpovídal se sladkostí, chovám se k němu podrážděně: »Byl bych raději, kdyby ses mě nic neptal.« To je všechno plod pýchy spolu s nedostatkem jednoty a lásky k druhým. Nejrady bych nemyslel na nic jiného, než abych v každé chvíli konal co nejvíce dobrého.“ Jeho předsevzetí cvičit se v laskavosti se často potýká s pokušením nelaskavých soudů a s pocity antipatie. On však se v těchto bojích nevzdává. Obnovuje svůj úmysl vidět v druhých Boží chrám a s pohledem na kříž odvázně postupuje po cestě k mírnosti svého srdce.

Recidivy

Dobrota jeho ducha mu zjednává úctu představených, a tak vzhledem k jeho dřívějšímu studiu v Římě mu umožňují kněžské svěcení ještě během noviciátu 14. dubna 1889. Jeho světitel je Mons. Sarto, budoucí papež Pius X., velký přítel kamiliánů. Řeholní sliby skládá 8. prosince 1891. Ale P. Rebuschini upadne znovu do nervové vyčerpanosti. Je to důsledek jeho hlavní chyby: sklonu k perfekcionismu, který ho dohání k úsilí bez ohledu na jeho nervovou zranitelnost. V letech 1890–1891 prodělal novou vyčerpanost a znamenalo to

pro něho duchovní zkoušku: příliš se soustředil na věčnost a pokládal se za zavrženého. Když byl jmenován nemocničním kaplanem, vrátila se mu rovnováha a klid, protože mohl zapomenout na sebe a zabývat se jen bolestmi bližního. Ale v roce 1895 se objevila nová krize. Byl jmenován zástupcem instruktora a profesorem teologie pro novice a ztratil sebedůvěru, protože se pokládal za neschopného přijmout takové nároky. Trpěl pocity stálého napětí. Představení ho tedy zbavili této zátěže a rychle se zotavil. Konečně v roce 1922 po dlouhém období těžké odpovědnosti a zatěžující práce prožívá poslední období vyčerpanosti, kterou překonal během několika měsíců.

Vzhledem k těmto projevům deprese by se mohlo zdát, že P. Jindřich byl zatížen hlubokou melancholií. Ale je třeba konstatovat, že v období mezi roky 1895 a 1922 vykonával zcela normální činnost a snášel obdivuhodně velkou zátěž odpovědnosti s nevšední velkodušností. Pak od roku 1922 až do smrti v roce 1938 po celých šestnáct let se vyznačoval velkou vyrovnaností a naprostým klidem. P. Giuseppe Moar, který byl jeho druhem posledních sedm let, potvrdil v procesu jeho blahorečení, že o vyčerpanosti P. Rebuschiniho ví pouze z jeho životopisu. „Když jsem ho poznal, byl vždy dokonale vyrovnaný a nikdy by mi nepřišlo na mysl, že mohl někdy prožívat nervovou vyčerpanost.“

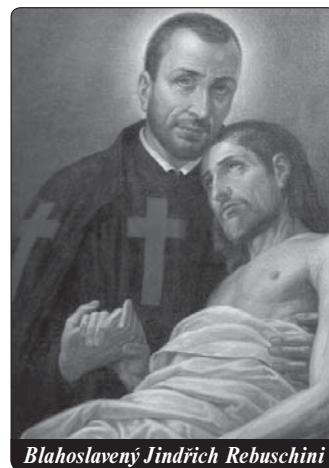
Nebylo možno odporovat

V roce 1890 byl P. Jindřich jmenován nemocničním kaplanem ve vojenské i civilní nemocnici ve Veroně. Jeho svatost byla tak tichá a skromná, jak jen je možno si představit u nemocničního kaplana. Nezakládala se na žádných hlučných akcích, ale především na příkladném životě a obětavé službě nemocným. Měl při své apoštolské práci dar, že se dokázal dotknout i nejzatrzelejšího srdce. Farář

z biskupství dosvědčuje: „Byl jsem několikrát u lůžka nemocného s P. Jindřichem. Stávalo se, že moji farníci, kterým jsem nemohl přinést svátosti domů (farnost biskupství měla pověst velmi tvrdého úhoru), se klidně zpovídali a přijímali svátosti, když se ocitli v klinice. Když jsem se jich ptal, jak to, že se tak rozhodli, odpovídali, že takovému knězi jako P. Jindřich se nedá odporovat, protože má přesvědčivá slova i jednání.“

Úspěch P. Rebuschiniho u duší je možno vysvětlit jeho spojením s Bohem, zvláště ve slavení mše svaté, v modlitbě breviáře a v adoraci a jeho velkou láskou k Nejsvětější Panně. Jeho pokleknutí bylo vždy plné úcty. Při pozdvihování během mše svaté setrval vždy chvíli v adoraci. *Pater noster*, ve kterém se modlíme Ježíšovými slovy, byl asi nejdokladnějším okamžikem jeho mše svaté.

Počátkem května 1899 poslali P. Jindřicha do Cremony. Prvním jeho úkolem je funkce kaplana pro sestry kamiliánky. Následující rok ho představený jmenoval ekonomem kláštera. Jako člověk vnitřního života a modlitby přijal P. Jindřich tento úkol, aby splnil Boží vůli, i když mu nevyhovoval. Neměl žádné úředníky ani sekretářky. Ale dokázal získat ke spolupráci aktivní a inteligentní mnichy. Musel zajišťovat výměnu vodovodů a elektrického vedení, zabezpečovat funkčnost operačního bloku, starat se o úrodu

Blahoslavený Jindřich Rebuschini

ze zahrady. Bylo třeba renovovat kuchyň, topení a přitom se vyrovnat s pádem banky, kde byly uloženy skrovné úspory řádu.

Optimista ze zásady

Při své administrativní práci se řídil určitými principy, které pak předal svému nástupci: „Učil mě zásadám rozumného hospodaření, chtěl např., aby se kupovalo jen dobré zboží, které má sloužit nemocným, a aby se platilo ihned... Byl optimista ze zásady a v soudech o druhých omlouval jejich chyby dobrým úmyslem.“ Jeden advokát dosvědčil: „P. Jindřich za mnou přicházel v civilní věci týkající se odkazu dědictví, jehož platnost dědici popírali. Měl jsem možnost se s ním několikrát setkat. Udivoval mě svou prostotou a úplnou odloučeností od pozemských věcí. Bděl nad zájmy domu, ale současně se vyznačoval dobrotivostí a nikdy nebyl hašteřivý.“

P. Rebuschini vykonával funkci ekonomy 35 let až do roku 1937. Ale počátkem roku 1938 ho začaly opouštět síly. Měl 78 let. „Poslední dny P. Jindřicha se vyznačovaly příkladným klidem a odevzdaností do Boží prozřetelnosti,“ svědčil v procesu blahorečení neuropsychiatr, který studoval jeho život z lékařského hlediska. V prvních květnových dnech přijal svátosti umírajících a prosil všechny za odpuštění špatného příkladu, který dával svými nedokonalostmi. Prosil všechny o modlitbu a přenechal Bohu, aby hodnotil jeho život. 9. května slavil P. Jindřich naposled mši svatou ve svém pokoji. V okamžiku, kdy přijal sváté přijímání, přijal Pána s největší zbožností, pak překřížil paže a pohroužil se do modlitby. S milovaným Pánem se pak definitivně setkal 10. května v 5.30 hod. „Jeho příklad znamená pro všechny věřící výzvu, aby pečovali o nemocné a o ty, kteří trpí na těle nebo na duchu,“ řekl o něm Jan Pavel II.

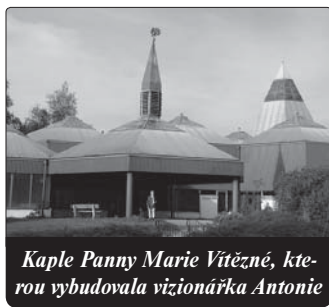
<http://www.clairval.com/lettres/jit/2003/08/20/6200803.htm>

Vizionářka z Wigratzbadu – Antonie Rädlerová

Církev ve své dvoutisícileté historii prožila již nejedno pronásledování. Pronásledování vizionářky Antonie Rädlerové nacisty je příkladem z naší doby.

Tato neobyčejná žena se narodila 14. prosince 1899 v tiché vesnici Wigratzbad nedaleko Lindau. Její rodiče tam měli statek a řeznictví. Svět stál tehdy na prahu dvacátého století, nejkrvavějšího období lidských dějin. Po první světové válce zde usmrtila španělská chřipka ještě více lidí než velká válka. I Antonie těžce onemocněla, ale způsobem lékařsky nevysvětlitelným se náhle uzdravila. Od té doby provázely její život mystické zážitky. Založila rychle rostoucí sdružení mladých dívek, ve kterém kvetl náboženský život. To se nacistům velice nelíbilo, protože chtěli všechny mladé lidi převychovávat v Hitlerjugend, resp. ve Svazu německých dívek. K velkému střetu došlo v třicátých letech, když příslušníci strany přišli do řeznictví rodiny Rädlerových v Lindau a požadovali, aby místo kříže byla na stěně podobizna Hitlera a mariánský obraz aby byl odstraněn. Tento požadavek Antonie rezolutně odmítla. Výsledkem byl atentát na Antonii, který zázračně přežila. Od té doby stále více důvěřovala v ochranu nebes. Nacisté cítili, že z ní vychází duchovní síla, která je namířena přesně proti národnímu socialismu. Mnichovský ministerský rada Rauch, který měl kontak-

Kaple Panny Marie Vítězné, kterou vybudovala vizionářka Antonie

ty s nacisty, informoval svého přítele Rädlera spěšným poslem: „Tvoje dcera je v nebezpečí.“ Otec dceru ihned autem odvezl a obchod v Lindau uzavřel.

Na rodinném statku vybudovala Antonie za velmi velkých obtíží kapli. V březnu 1940 přišel farář ze Sibratzhofenu Ernst Ritter ještě v trestanecském oděvu z koncentračního tábora v Dachau k nové kapli ve Wigratzbadu. Své neočekávané propuštění připisoval přímluvě Panny Marie Vítězné, patronky kaple. To bylo první uznání. Narůstající proud poutníků vyvolal nevoli nacistického staros-

Kardinál Josef Ratzinger r. 1990 ve Wigratzbadu světil kněze Kněžského bratrstva sv. Petra

ty a s nacisty spolupracujícího místního faráře. Ti dosáhli toho, že Antonie byla na základě falešných obvinění zatčena a měla být odeslána do Osvětimi. Byla vystavena neuvěřitelnému psychickému teroru a týraní. Po soudním přelíčení v Mnichově se na radu ministerského rady ukryla u příbuzných a pak často měnila místo pobytu. Ačkoliv stát pověřil 100 policistů, aby ji vyhledali, unikala zatčení až do konce války v roce 1945. Byla přesvědčena, že ji z drápů nacistů zachránila Matka Boží. Moderní člověk si neumí představit mystická setkání paní Rädlerové

Antonie Rädlerová

s Matkou Boží. A přece se jí dostávalo nevysvětlitelné pomoci od zcela neznámých lidí.

Po válce církev nadále zakazovala používat kapli. Teprve v roce 1964 biskup dr. Josef Stimpfle u Augsburgu dovolil kapli Panny Marii Vítězné vysvětit. Antonie Rädlerová a passionista Johannes Schmid, který tehdy působil ve Wigratzbadu, předpověděli shodně, že zde vznikne velké poutní místo a kněžský seminář. Tyto předpovědi se církevním představitelům jevily zcela nepravděpodobné. Ale ještě před smrtí Antonie Rädlerové v roce 1991 se obě předpovědi vyplnily. Ve Wigratzbadu byl otevřen velký mezinárodní kněžský seminář Kněžského bratrstva svatého Petra a k poutnímu místu „Panna Maria Vítězná“ proudí nesčetní poutníci a tvoří zde protipól ducha dnešní doby. Bratrstvo pěstuje tradiční římskou liturgii. V roce 1990 zde světil novokněze sám kardinál Ratzinger. Bratrstvo se rozšířilo do světa a má dnes své semináře i v Anglii a v USA.

Der Fels 5/2010

Překlad -Iš-

Seminaristé Kněžského bratrstva svatého Petra ve Wigratzbadu

Ježíšovo srdce světa Malá duše Consolata Betrone

KAPITOLA PRVNÍ

1. Sestra Consolata a Dějiny duše

Duchovní dětství není nová nauka, ani nepochází od lidí: nachází se v evangeliu. Svátá Terezička má tu zásluhu, že pochopila s určitou geniální intuící tento zvláštní bod učení božského Mistra a dokázala ho aplikovat v duchovním životě a dala světu praktický příklad. O tomto duchovním životě, o jeho hodnotě pro posvěcení duší a apoštolát a o jeho přiměřenosti duchovním potřebám dnešní doby bylo již mnoho řečeno a napsáno: přidávat k tomu ještě něco bylo by zbytečné a bláhové. Ale mnohem více než slova znamenají příklady. Kdo může říct, jaký je počet duší, které k Bohu svatá karmelitánka přivedla? Nebo kolik se jich posvěcuje malou cestou lásky? Sestra Consolata je jednou z nich.

Byla to četba *Dějin duše*, která Petrinu získala jako dívku, takže zatoužila odevzdat se Bohu, i když nevěděla, jakou cestou se má vydat. Ve svých autobiografických poznámkách napsala: „V pondělí v létě 1924 mě moje kamarádka Gona Richetto prosila, abych jí schovala jednu knížku, že se pak vrátí a vezme si ji. Otevřu ji... *Dějiny duše*. Po večeri jsem vystoupila na balkon nad obchodem a tam při světle pouliční lampy jsem začala číst životopis sv. Terezie. Z těch stránek mě zachvátilo nové dojetí. Chápu, že jsem právě taková slabá duše, jakou Pán našel: »Kdyby se stalo to nemožné, že by Pán našel duši ještě ubožejší než je moje atd...« Ale to, co mě neodolatelně přitahuje, je pozvání malých duší, je žít láskou, je to Ježíš, chtěla bych ho milo-

vat, milovat ho tak, jak ho ještě nikdo nikdy nemiloval. A nyní se v mojí duši stalo něco nevýslovně sladkého, sladce silného. S tváří v dlaních slyším Boží volání a to slyším v srdci, naléhavé, spěšné...“

Byl to hlas milosti, který, zatímco podněcoval Petrinu, aby ukončila jakékoliv pochybnosti, pokud jde o řeholní povolání, naznačoval její duši, jakou cestou má jít: malou cestou lásky.

Že se nejednalo o pouhý přechodný dojem, ale hluboké působení milosti, potvrdil jí výslovně později sám Ježíš, když jí řekl (27. listopadu 1935): *Svatá Terezička napsala: Ó Ježíši, proč nemohu říct všem malým duším, jak je tvoje shovívavost neomylná? ...*

Cítím, že kdybys, i když je to absurdní, našel duši ubožejší, menší než je moje, zalíbilo by se ti zahrnout ji ještě větší přízní, kdyby se odevzdala v naprosté důvěře tvému nekonečnému milosrdenství. Nuže, já jsem našel nejubožejší duši, která se v plné důvěře odevzdala mému nekonečnému milosrdenství: jsi to ty, Consolato, a skrze tebe vykonám zázraky, které překročí tvé největší touhy.

Sestra Consolata je tedy slávu svaté Terezičky, protože ona jí získala pro malou cestu lásky: Bůh si ji vybral, aby potvrdila nauku a oděla ji do konkrétní formy.

2. Stejný duch

Sestra Consolata měla mimořádné dary jako vidění a božská oslovení, ale vzhledem k tomu, že ani v životě svaté Terezičky tyto mimořádné jevy nescházejí, můžeme konstatovat, že se jedná o nezasloužené dary, které duše nemůže odmítnout, ani je nemůže vyhledávat; stačí, aby k nim nebyla přivázána více, než je vhodné, a dávala jim správnou hodnotu v řádu vlastního posvěcení. Tak to dělala sestra Consolata: jakkoliv byla jimi obdařena, cítila se hluboce nehodná a pokorná, a když jich pak byla zbavena, nezměnila se a tím méně ustoupila od heroické věrnosti vůči milosti. Naopak potkáváme v jejím ži-

MODLITBA K SRDCI JEŽÍŠOVU

Srdce Ježíšovo, pro naše nepravosti probodené,
Srdce oklamané a ztrýzněné mnoha zločiny a hříchy,
Srdce, oběti mnoha zbloudění,
miluji Tě se vši pokorou a nade všechno,
miluji Tě za ty, kteří Tebou pohrdají a nechávají tě opuštěné,
miluji Tě za ty, kteří Tě urážejí a brání Ti vládnout,
miluji Tě za ty, kteří Tě zanedbávají v Nejsvětější svátosti,
miluji Tě za nevděčné duše,
které neváhají znesvěcovat svátost Tvé lásky.
Srdce Ježíšovo, odpusť hříšníkům: oni nevědí, co činí!
Srdce Ježíšovo, stůj při těch, kteří šíří Tvé svaté jméno!
Srdce Ježíšovo, posiluj ty, kteří trpí a bojují!
Srdce Ježíšovo, dej,
ať se společnost řídí podle svatého evangelia!
Srdce Ježíšovo, dej, ať rodiny a národy slavnostně uznají
Tvá svatá práva!
Srdce Ježíšovo, panuj nad mou vlastní!
Srdce Ježíšovo, kéž přijde Tvé království
skrze Neposkvrněné Srdce Tvé Matky!
Amen.

Imprimatur † Charles, biskup ve Verdunu

Na prosbu kardinála Lépiciera udělil modlitbě zvláštní požehnání a dobrozdání papež Pius XI. 26. dubna 1930.

votě všechny charakteristiky dětství lásky.

Bude dobré uvést několik myšlenek svaté Terezičky na toto téma: „(Ježíš) vůbec nepotřebuje naše skutky, nýbrž jen naši lásku... To, co od (srdce malého dítěte) žádá, je Lásky!... Ona umí jen jednu věc: milovat tě, ó Ježíši!... hlučné činy jsou jí zakázány: nemůže hlásat evangelium, prolévat svou krev... Ale co na tom záleží? Její bratři pracují místo ní a ona, *malé dítě*, se posadí co nejbliže k trůnu Krále a Královny a miluje je místo svých bratří, kteří bojují... Ó můj Ježíši, miluji tě! Miluji církev, svou Matku, pamatuji, že malé hnutí *čisté lásky* je užitečnější než všechna ostatní díla dohromady.“

A zde je stránka sestry Consolaty: „Dnes ráno (2. srpna 1935) jsem se zeptala: Proč Ty, Ježíši,

se daruješ malým duším s takovou něžností a zahrnuješ je takovou péčí a starostlivostí v každou minutu? Proč? A do mé duše vstoupilo světlo. Ve svatém evangeliu po božských slovech: *Nechejte maličké přijít ke mně a nebraňte jim, protože takovým patří nebeské království* (Mk 10,14) je

Sestra Consolata Betrone

PROTESTANTSKÁ MENTALITA

Protestantská biskupka Maria Jepsenová z Hamburku není ochotna připustit, že Matka Boží byla z biologického hlediska panna a distancuje se od postoje, který v této otázce zastává katolická i pravoslavná církev. Na narození Božího Syna je podle jejího názoru zázračné jen to, že se nenarodil v paláci, ale z prosté mladé ženy z malé obce v Galileji. *Kath-net*

zde jedno slovo, které mi zjevuje tvé mateřské srdce: *A bral je do náruče, vkládal na ně ruce a žehnal jim* (Mk 10,16). Nejen že jsi jim žehnal, ale dal jsi jim přístup ke svému božskému Srdci, objal jsi je. A tak jsem v obraze spatřila lidskou rodinu: starší synové pracují a vydělávají, jsou-li hodní, budí hrdost rodičů; a malí, kteří nedělají nic, vůbec nic, ale milují, zvolili si tu nejlepší stránku v mateřském srdci. Neboť, řekni mi, Ježíši, co více potěší maminku? Když jí syn ctí dobrým výsledkem svého studia, či – já nevím – nebo když, maličký, jí zcela patří, může ho zavinit, rozvinout, přitisknout k srdci podle libosti, zahrnout ho všemi něžnostmi? ... Ó, radost, kterou maminka zakouší u kolébky anebo u kočárku dítěte, tu jí nikdo nemůže nahradit. Tak jako nikdo nemůže říct, kdo se více raduje, zda dítě, které přijímá takové něžnosti, nebo matka, která mu je prokazuje. Kdyby pro své děťátko nemohla mít náhodou ty nejpěknější šatičky a nejlepší věci, toto dítě by stejně vždy zůstalo maličké, maminka by ho stále zahrnovala něžnostmi a péčí a nikdy by ji to neunavilo, po celý život.

Když přenesu tuto úvahu na duchovní oblast, zdá se mi, že je to dokonalý obraz toho, co dělá Ježíš s malými dušemi. Ony jsou jeho, výlučně jeho a on s mateřskou něžností pro ně připravuje šaty nejkrásnějších ctností. A protože ony jako děti jsou lhostejné, může je podle libosti do ctností obléct nebo je svléct, může je přitisknout k srdci nebo je nechat v koutě. Ony zůstávají stále stejně šťastné, protože ho mohou milovat, protože mohou žít pod jeho božským úsměvem, protože mu mohou něco nabídnout, co mu pomůže při spáse duší. Největší radost, kterou můžeme zakusit na zemi, je ta, že můžeme mít Boha, ale samotného Boha; a to je radost předjímaného nebe. A malé duše se z něho radují...“

(Pokračování)

Josef Vlček slaví 90. výročí narození

Josef Vlček, rytíř Řádu svatého Silvestra papeže, osobnost roku 1997 (Katolický report), nositel ceny města Olomouce za rok 2004, předseda spolku Matice cyrilometodějská a ředitel téže s. r. o., se v těchto dnech dožívá 90 let. Ohlédněme se spolu s našim jubilanem po jeho životě.

Narodil se 6. června 1920 v Kaňovicích u Frýdku v rodině učitele. Maminka měla z předchozího manželství svého i manželova 5 dětí, po Josefovi přišla na svět za dva roky ještě sestřička.

Na doporučení pana faráře P. Antonína Huba nadaný chlapec začal gymnaziální studia u salesiánů ve Fryštáku, kde byl ředitelem (dnes už služebník Boží) P. Ignác Stuchlý; středoškolské vzdělání dokončil na klasičtém gymnáziu v Ostravě. Salesiánský noviciát a pak teologická fakulta v Olomouci (spirituál prelát Fr. Cinek a P. A. Šuránek, mezi profesory pozdější arcibiskup Matocha, biskup J. Hlouch...) směřovaly ke kněžství – avšak zavřením vysokých škol za války bylo o životě J. Vlčka rozhodnuto jinak: pracovat v církvi jako laik.

Působil v redakci Našince, po válce jako generální tajemník v Matici cyrilometodějské, která v té době vedle hojné vydavatelské činnosti měla i své vlastní školy. Obnášelo to spolupráci s předními představiteli církve, zejména s arcibiskupem Matochou, arcibiskupem Beranem aj.

Když se po únoru 1948 Gottwaldův příslib neomezovat činnost církve ukázal jako klamný, Josef Vlček přijal pověření bojovat za udržení rozvinutého poválečného církevního školství a proti socialistickému konceptu jednotné školy.

Tento boj začal vlastně už v r. 1945 a J. Vlček se ho zúčastňoval hned od nástupu do MCM

v r. 1946. Na začátku května 1948 se sešla v Praze delegace Ústředního akčního výboru Národní fronty, vedená A. Čepičkou, s církevní delegací, vedenou litoměřickým biskupem Štěpánem Trochtem k projednání církevních otázek. Jednalo se i o církevních školách. J. Vlček se jednání zúčastnil (i při dalších schůzkách) po boku biskupa Trochty jako poradce. Byl také autorem návrhu zákona o výjimkách ze státních škol. Komise tento návrh s určitými změnami přijala, byl dokonce povolen zápis do církevních škol pro příští školní rok, ale nakonec bylo jednání přerušeno. V publikaci Radima Cigánka „Politický zápas o jednotnou státní školu 1945–1949“ (vydala r. 2009 Karlova univerzita – Karolinum) jsou zveřejněny desítky dokladů o činnosti J. Vlčka a Matice cyrilometodějské.

Hluboká znalost tehdejší politické i školské situace, důmysl a bojovnost při vyjednávání s komunistickými protivníky, později zase šíření pastýřských listů našich biskupů a další protirežimové aktivity přivodily odplatu: likvidace Matice, obvinění J. Vlčka ze špionáže a velezrady, vykonstruovaný politický proces, komunistickou stranou určený rozsudek – trest smrti, po přerušení

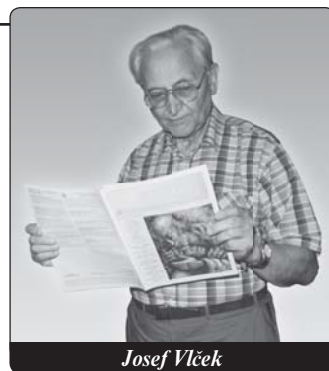
procesu změněný na 21 let vězení. Následovala léta boje o přežití v nejtvrdějších věznicích – Ruzyň, Leopoldov, Jáchymov. Léta vědomí, že i manželka Ludmila s dcerkou Janou jako rodinné příslušnice „vlastizrádce“ prožívají těžký existenční boj. Tehdy Josef Vlček Panně Marii slíbil, že když ho zachrání, bude pro ni opět pracovat tiskem. A jak se to stalo?

V květnu 1960 se připravovala velká mezinárodní konference v Paříži a Sovětský svaz chtěl snad navnadit Západ k vlídnému posouzení komunismu, který „se dal na pokání“. Přitom v ČSSR byly desetitisíce odpůrců režimu ve věznicích a lágrech, kde vězni-otroci těžili pro SSSR uran. Byla tedy vyhlášena velká amnestie.

Josef Vlček se sice nepovažoval za proroka, ale doufal, že Matka Boží mu vyprosí návrat ke vzpomínané rodině, která tehdy žila u svých rodičů v Příboře, mariánském poutním místě: poutní kostel se tyčí na kopečku jako hrad a z ochozu věže se v máji vyhrávají mariánské písně. Přes řeku Lubinu se přejde do Veselkova údolí, místa krásných procházek... J. Vlček byl po rozsudku určen zpátky do ruzyňské věznice na malé komando, které mělo na starosti úklid chodeb a pěstování zeleniny pro vězeňskou kuchyni. Základní budovy byly převzaty ze zrušené „rajtačky“, donucovací pracovny pro mládež – i s některými dozorci. Tak se mohlo stát, že v jednom dopise manželce ke konci zimy a začátku jara 1952 napsal tyto verše:

Tam u nás leží ještě snih
a Veselkovo údolí
náš střeží zkamenělý smích,

než všechno zase přebolí
a probudí jej čarovná
a krásná máje Královna.

V snu Její hrad tu vidím stát
a z věže ochozu jak vodopád
se píseň řine do dále...

Jak vždycky srdce zapálí
ta vzpomínka! A vím jen sám,
proč klidně tak s ní usínám...

Josef Vlček se vrátil skutečně do Příboře, do hradu Královny máje, v jejím měsíci májí...

Po deseti letech, zbědovaný, nemocný po radioaktivním ozáření, byl na amnestii propuštěn a bylo mu určeno dělnické místo.

V době pražského jara 1968, povolán mladými kněžími do Olomouce, pracoval J. Vlček v olomoucké pobožce tiskového družstva Logos a stal se diecézním tajemníkem Díla koncilové obnovy. Po jeho zákazu se stal referentem pastoračního referátu Arcibiskupství olomouckého, ale po dvou letech byl z nařízení ministerstva propuštěn.

Vpád vojsk Varšavské smlouvy, „normalizace“ od 70. let a opět dělnická profese. Evangelizace tiskem je zatlačena do ilegálního samizdatu. Během dvou let této činnosti vydal kromě Medova Katechismu, který schválili naši ordináři, 30 dalších titulů.

To zase odhalila velmi aktivní StB. A manželka Ludmila, nyní už s třemi dcerami, opět osaměla. Josef Vlček byl odsouzen na 20 měsíců, na Borech se setkal s V. Havlem, Dominikem Dukou aj. Po uplynutí poloviny trestu, podnícen poznáním nabídky Božího milosrdenství skrze s. Faustynu (na Borech dostal od P. Františka Lízny moták), požádal státní orgány o podmíněné propuštění, a kupodivu – bylo mu vyhověno. S vděčností

Bohu vydal samizdatově brožuru „Znamení doby“, dokonce s tajným imprimatur tehdejšího biskupa Františka Tomáška.

Listopad 1989 konečně dovolil sedmdesátníkovi Josefu Vlčkovi spolupracovat tiskem na duchovní obnově národa. Přenesl se přes schválnosti „starých struktur“, nemožnost rozvinout činnost družstva Logos, nemožnost získat pro obnovu Matici cyrilometodějskou majetek kdysi jí zabavený komunisty...

S pomocí spolupracovníků, za podpory a pak čestného předsednictví kardinála Tomáška se roku 1990 spolek Matice cyrilometodějská obnovil pod vedením výkonného předsedy Josefa Vlčka. V dalším roce MCM zahájila činnost v nájmu v restituovaném domě sester Neposkvrněného početí Panny Marie, když zároveň zakoupila za Vlčkovu vězeňské odškodné malou tiskárnu národního podniku v přízemí tohoto domu.

S přítelem dr. Lubomírem Štulou a několika dalšími přáteli začal J. Vlček vydávat týdeník Světlo a rozvinul také knižní vydavatelskou činnost. Se spolupracovníky zřídil dvě matiční prodejny katolické literatury z vlastní produkce i z jiných nakladatelství.

Lze při tak žádoucí souhře osob, místa, času a dalších okolností pochybovat o pomoci Panny Marie?

Vyhraněnou a promyšlenou volbou knižních titulů, kterých za posledních 20 let MCM vydala přes 700, J. Vlček výrazně tříbí a ovlivňuje smýšlení katolické části národa. Při dnešní bolestné věroučné diferenciaci v církvi bedlivě a neúhybně hájí učení papežů Jana Pavla II. a Benedikta XVI. a zároveň umí s citlivostí až prorockou předkládat čtenářům Boží dary, které Bůh sesílá skrze omilostněné duše.

V devadesátých letech uvedl J. Vlček do naší republiky z Itálie Mariánské kněžské hnutí, rozšířené již ve všech světadílech,

a až dosud mu věnoval mnoho péče. Je to hnutí duchovní, spojující ve společenství děti Mariiny od kardinálů a biskupů přes kněze a řeholníky až po laiky – s třemi vnitřními závazky:

1. Zsvětřit se Neposkvrněnému Srdci P. Marie a žít své zasvěcení (výrazem dětinné lásky je každodenní růženec). 2. Jednota s papežem a církví jemu věrnou. 3. Upřímná láska k Ježíši v Eucharistii – a z toho všeho vyplývající příkladný život.

V roce 2007 sestry Neposkvrněného početí Panny Marie v Olomouci potřebovaly prodat zbytečně velký dům s provozem tiskárny, ve kterém sídlily společně s Maticí. Protože dům s tiskárnou a nájemníkem nikdo nechtěl koupit, rozvinul J. Vlček velké tažení za získání potřebného finančního obnosu pro zakoupení domu Matice cyrilometodějskou – při tom, že MCM je podnik nevýdělečný, to byl až fantastický nápad, běžnými prostředky neuskutečnitelný. Pod duchovní patronací P. Marie a ochranou sv. Josefa se obrovský dluh za pomoci mnoha a mnoha dárců a věřitelů zmenšil již na třetinu.

Na otázku „Jak se máte?“ náš jubilant jednomu návštěvníkovi odpověděl: „Nevím. Nemám čas na to myslet.“ Je věčně zaplaven i doma zprávami, dopisy, tisky, telefonáty, e-maily (i v cizích jazycích). Aby neměl čas na cestování, dostal – jak je o tom přesvědčen – milost starat se o svou těžce nemocnou manželku po její mozkové příhodě v r. 2004. Má tak také možnost – jak říká – uskuptečňovat to, k čemu vybízí druhé v matičním tisku. Už dávno si z Fatimy dovezl z jedné několikadenní konference velikou sochu fatimské Madony. („Don Gobbi s sebou všude vozí stejně krásnou, ale o moc menší,“ chlubí se s úsměvem.) Před ní se tak dobře modlí růženec...

Děkujeme za Josefa Vlčka. Prosíme za něho.

Redakce Světla

Nezapomínejte nikdy přemýšlet o důstojnosti kněze

Bliží se konec Roku kněží, ale ani nadále bychom neměli zapomínat na důstojnost kněze. Svátý Alfons Maria z Liguori nám zdůrazňuje:

Kněží jsou Bohem vyvoleni především k tomu, aby zastávali a podporovali zde na zemi jeho záležitosti. Celá Církev není schopna vzdát Bohu tolik slávy a vyprositi tolik milosti jako jeden jediný kněz, který zbožně slouží mši svatou. Mši svatou, ve které se obětuje sám Ježíš Kristus, prokazuje kněz Bohu nekonečně větší slávu, než kdyby všichni lidé obětovali svůj život. Oběť Ježíše Krista má ve srovnání s obětí lidského života nekonečnou cenu.

Ba co více! Kněz prokazuje Otci větší slávu jedinou mši svatou, než to činí všichni andělé a svatí v nebi, protože oni nemohou prokázat Bohu nekonečnou slávu tak jako oběť, kterou na oltáři přináší kněz.

Kněz je pro celý okrsek země vyslancem a prostředníkem u Boha, říká svatý Jan Zlatoustý.

Kněžská důstojnost převyšuje důstojnost andělů. Všichni andělé v nebi spolu nejsou schopni udělit rozhrěšení od jediného hříchu. Andělé strážní stojí svěřeným du-

ším po boku, a když se tyto duše nacházejí ve stavu smrtelného hříchu, snaží se na ně působit tak, aby se obrátily na kněze. Sám archanděl Michael, kterého by vyzýval umírající, mohl by zahnat zlé duchy, ale nemohl by ho osvobodit z moci zlého, kdyby nepřišel kněz, aby mu udělil rozhrěšení.

Moc kněze překračuje dokonce moc Panny Marie. Matka Boží se může přimlouvat za duše u Božího trůnu, ale nemůže duši zbavit ani nejmenšího hříchu. Papež Inocenc III. říká: „I když byla nejsvětější Panna vznešenější než všichni apoštolové, klíče od nebeského království předal Pán jim.“

Ježíš Kristus si zvolil kněze, aby pečovali o slávu věčného Otce a o spásu duší. Proto prohlásil před svým nanebevstoupením, že přenechává apoštolům, aby pokračovali v díle spásy, které On započal a dokončil: „Jako mne poslal Otec, i já posílám vás!“

Modleme se o dobré katolické rodiny, které připravují kněžská povolání, aby Evropa a svět mohly být zachráněny pro nebe.

Sestra M. T.
-sks-

FALEŠNÝ KNĚZ

V jedné farnosti v San Paolo působil dva roky muž, který se vydával za kněze. Věřící jsou zděšeni, jak je mohl vodit dva roky za nos. Biskupská konference prohlásila, že všechny svátostné úkony, které vykonal, jsou neplatné. Podvodník prý míval dojmavá a zcela bezvadná kázání. Podnět k odhalení dal jeden nedůvěřivý návštěvník bohoslužeb. Otázkou však je, jak mohl podvodník uniknout pozornosti a evidenci biskupství.

POSTOJ SEVERSKÝCH BISKUPŮ

Severská biskupská konference, která zahrnuje země Dánsko, Finsko, Island, Norsko a Švédsko, vydala pastýřský list, ve kterém velmi jasnými slovy zdůrazňuje aktuálnost encykliky Pavla VI. *Humanae vitae*. Protože mnoha lidem není encyklika dostupná, vyzývají biskupové kněze a zpovědníky, aby podporovali mladé lidi a manžele v dodržování církevní nauky. Biskupové věnují také velkou pozornost ochraně nenarozeného života. Doporučují seznámení s přirozenou metodou regulace těhotenství, která se opírá o přirozený biologický cyklus ženy.

Kath-net

Papež se nebojí tváří v tvář vlkům

Benedikt XVI. bez pokrytectví a bez mrknutí oka tvrdí zcela jasně: „Programem pro křesťana je srdce, které vidí.“

V této větě se setkávají dvě různé tradice myšlení. Na jedné straně pravý učitel se nepozná podle toho, že říká něco nového, nýbrž že říká pravdu. Na druhé straně je to úvaha, která ukazuje novost nejen v poselství, ale i v jeho hlasateli.

Pro Benedikta XVI. je prvotním úkolem být „pokorným služebníkem na vinici Páně“; jinými slovy to znamená sledovat nikoliv vlastní myšlenky, nýbrž dát se vést jediným poselstvím, jediným slovem a jedinou vůlí.

Bude dobré upustit od běžných a zavádějících stereotypů, které sledují okamžitou aktualitu nebo ohlas faktů, a to i v termínech, které nejsou nutně negativní, jako teolog, profesor, intelektuál, filosof, myslitel. Zdá se mi, že můžeme naopak říct, že papežův profil se blíží spíše jeho poselství: je to profil pastýře a rybaře.

Benedikt XVI. ví konkrétně, že „milovat znamená být připraven trpět“, a jako pastýř dává svědectví těm, kteří „skutečně vytvářejí lidské dějiny“.

Na základě tohoto hlubokého a radikálního vědomí ve stopách církevních Otců Benedikt XVI. odsuzuje bez obalu pastýře, kteří se vyhýbají konfliktům a dovolují, aby se jed šířil. Již dříve, než přijal Petrův úřad, zcela jednoznačně prohlásil: „Biskup, který se stará jen o to, aby neměl nepříjemnosti a který se snaží zатуšovat jak jen možno konfliktní situace, mě děsí.“ (*Il sale della terra, cristianesimo e Chiesa cattolica nella svolta del terzo millennio. Un colloquio con Peter Seewald*. Joseph Ratzinger, Edizioni San Paolo, 1997, p. 95). Na nás všechny se obrátil s pokornou a prozíravou prosbou již den po svém zvolení: „Modlete

se za mne, abych neutíkal ze strachu před vlky.“

Tváří v tvář úkladům, zradám a skandálům, otevřeným a bolestným ranám církve Benedikt XVI. před vlky neprchá.

V okamžiku, kdy hrůza a pocit zrady, jakou „hříšné a kriminální činy“ vyvolaly v celém světě a v církvi, vyjádřil Benedikt XVI. otevřeně – cituji jeho slova – „hanbu a výčitky, které zakoušíme všichni“.

Odsoudil mlčení „němých psů“ naší doby. Neomezil se na to, že obětem zrady a utrpení vyjádřil své pohoršení nad vytrpěným příkořím a násilím, ale chtěl s nimi sdílet utrpení, modlitbu a bolest, která trvá a zůstává.

Hanba, výčitky, lítost a odsouzení zrady důvěry, jakou vkládali do pedofilních kněží nevinní mladí lidé a jejich rodiče, byly vysloveny bez výhrad a silnými slovy. Josef Ratzinger nikdy nebyl netečný k utrpení a nespravedlnosti, nýbrž je to pastýř, který nenechává žít trosečníka bez účastníka, v lhotejnosti nebo v klidu.

V roce 1969 se nebál mluvit o riziku nového pohanství ve stejné církvi a v roce 2005 se neomezil na to, že mluvil o pýše, soběstačnosti, nečistotě v obecných termínech, dokonce uvnitř církve a – cituji jeho slova – právě mezi těmi, kteří by jako kněží měli zcela náležet Jemu.

Jako určitý druh vystoupení svědka na Velký pátek 2005 je tu na jedné straně pevné slovo Josefa Ratzingera, na druhé straně

kříž v křehkých rukou Jana Pavla II. v soukromé kapli: kontinuita dvou pontifikátů s křížem v rukou jednoho i druhého. O svém předchůdci říká: „On se dokázal stát dnešnímu člověku společníkem na cestě (...), osvojil si utrpení, které prožíval až do konce z lásky a s láskou.“

Jsme v posledních měsících svědky pokušení vytvořit opravdovou „morální paniku“, zaměřenou na ohrožení samotného srdce učitelského úřadu podkopáním vztahu důvěry, která je základem každého úsilí sdělovat a zvláště úsilí vychovávat.

Teologie lásky a teologie naděje představují pro Benedikta XVI. důležité osy křesťanského poselství. Autentický život je totiž současně vztahem a poznáním, „dávat a přijímat“. Těm, kdo by chtěli zakrýt hlučným mediálním zmatkem poselství naděje a svědectví lásky církve, předkládá naopak Benedikt XVI. proti vyvolávané hrůze evangelijní mírnost: „Napadený neodpovídá útokem, postižený nehroží pomstou, nýbrž světuje vše tomu, který soudí spravedlivě.“

Jinými slovy, když jsme svědky útoků, kterých nikdy nechybělo, a na druhé straně obrany, která naopak často zůstala bez ohlasu, slovy teologa naší doby chce se mi říct: „Velikost ducha se měří stupněm pravdy, kterou je schopen snést,“ a „pravda nepotřebuje obranu, hájí se sama.“

Tak se vynořuje druhý portrét Benedikta XVI., který jsem

Renato Schifani

chtěl spojit s obrazem rybaře. Z vod, které označuje jako „vody osolené utrpením“, vytahuje vždy síť evangelia. Ještě jednou, jeho slova nepotřebují komentáře: „My trpíme pro Boží trpělivost: A neméně všichni Jeho trpělivost potřebujeme.“

V církevní tradici nacházíme slovo, které má mnoho významů, v němž zdanlivé zatmění Boha má příchut' mučednictví: toto slovo se pojí s těmi nejslabšími a nejméně chráněnými, a ti jsou nazýváni bezbrannými.

Cesta bezbranných je cesta obohacená schopností začít setkáním s těmi nejslabšími, vyloučenými, vyhoštěnými, která dává každému pocítit, že za něco dlužíme. Slovy Benedikta XVI.: „Nikdo nemá život sám od sebe a sám pro sebe. Máme ho od jiného a pro jiného.“

Přijde den, kdy svobodní lidé naší doby budou schopni o něm říct: „Uprostřed té divoké bouře zachoval důvěru a naději a předal ji také svým druhům na cestě. Z tohoto ztroskotání (...) se zrodilo horlivé a pevné křesťanské společenství.“

Myšlení Benedikta XVI. není uzavřeno pouze v okruhu katolicismu ani v samotné křesťanské kultuře.

Říká nám: „Můžeme najít cesty skrze prostředky našeho rozumu.“

Také v politice nám autentické svědectví křesťana ukazuje přesný směr: je to kultura hodnot. Křesťanský personalismus je proti „mystice nerozlišení“, proti relativismu, který pokládá za shodný nebo rovnocenný jakýkoliv ideál bez rozdílu.

K mladým lidem a k nám všem hovoří Benedikt XVI. o „nové evangelizaci“, která ne-

NEUVĚŘITELNÝ POSTOJ BISKUPA

Hamburský světicí biskup Hans-Jochen Jaschke prohlásil v Mnichově v pódiové diskusi, že rozhodující pro přijetí Eucharistie je uctivý postoj a názor vlastního svědomí. Pokud přijde i nekatolík, chová se uctivě a neprovokuje, nemá ho katolický kněz odkázat a má mu podat svaté přijímání. Tento postoj je výmluvným příkladem, jak hluboce podkopal relativismus a liberalismus náboženského vědomí postoje odpovědných pastýřů. To je mnohem závažnější problém než pedofilní skandály, protože touto cestou se deformuje svědomí a morálka širokých vrstev věřících.

Kath-net

znamená „přitáhnout ihned novými metodami velké masy, které se vzdálily od církve, nýbrž uzнат, že velké věci začínají vždy od malého zrnka“. Jedná se o to, přijmout výzvu, „zajet na hlubinu dějin a hodit sítě“.

Chtěl bych ukončit toto své vystoupení připomínkou dvou dlouhých článků od dvou teologů, kteří vyslovují velké kritiky současného papeže.

Nepřísluší mi jistě, abych vstupoval na terén, který mi nepatří, ale byl jsem, upřímně řečeno, dotčen shodou společného motivu, který je základem jejich úvah: papeži se přičítá selhání jeho – cituji doslova – „politiky“ neboli „linie“ a říkájí o něm, že papež je dnes povolán především k tomu, aby byl „velkým učitelem spirituality“. Jinými slovy, je krajně příznačné, že kritika jemu adresovaná se netýká jeho poslání pastýře, nýbrž role politika, staty, „učitele spirituality“.

Právě hlavní nit našeho setkání podle mého názoru odpovídá na toto a jiná obvinění: „Svět, který trpí nedostatkem myšlení, je svět,“ – slovy Pavla VI. – kde člověk „poslouchá raději svědky než učitele, nebo pokud poslouchá učitele, dělá to, protože jsou svědky.“

Všem, i katolíkům, kteří – cituji slova Benedikta XVI. – „si mysleli, že mě mají zranit nepřátelstvím schopným útokem“, papež odpovídá: „Jestliže se navzájem koušete a požíráte, dejte si alespoň pozor, abyste nepozřeli jeden druhého.“

Slovo Benedikta XVI. je svědectvím o utrpení přijatém s vážností a radostí. Papež říká lidem naší doby, často zdrceným tíží pesimismu a konformismu, že „radosti se nedá poručit. Je jí možno pouze darovat“, a proto „církve si jí nemůže vytvářet, nýbrž jí pouze přijímat, a přijímat jí může tam, kde už je a kde je skutečně přítomná.“

L'Osservatore Romano
29. dubna 2010
Překlad -lš-

Křesťané v Iráku prožívají peklo

Jak sdělil mosulský arcibiskup Amil Shamaaoun Nona organizaci Kirche in Not, situace křesťanů v severním Iráku se dále vyhrocuje. Bude-li to dále pokračovat tak jako v posledních dnech, brzy všichni křesťané Mosul opustí. V posledních týdnech byli křesťané ustavičně vražděni islámskými extremisty. Vraždy jsou motivovány politicky a mají za cíl dosáhnout vyhnání křesťanů z města. Křesťané si nejsou nikde jisti, ani v práci, ani ve škole, ani doma. Před zahájením Bushovy války zde žilo 5 000 křesťanských rodin. Z těch tu zůstalo již jen několik.

Každý den odchází z Mosulu asi dvanáct rodin. Arcibis-

Křesťanský kostel v Mosulu

kup apeloval na západní sdělovací prostředky, aby informovaly o utrpení a nouzi křesťanů v Iráku, pokud nechceme nečinně přihlížet jejich úplnému vyhlazení. Nona prosí zoufale: Modlete se za nás!

Ani kdyby se situace uklidnila, nemají křesťané v Iráku žádné perspektivy. Problémy s islámem trvají zde již 1400 let. Původně byl celý Irák křesťanský. Pak však přišli muslimové a ti stále vraždili kněze, biskupy a bohaté a vzdělané křesťany. Někdy napadli celou obec, muže pozabíjeli a všechno zničili. Z 90 % křesťanů před 1000 lety zbyla dnes jen 2 %.

Křesťané na Západě to neberou na vědomí. Mnoho li-

Křesťané v Iráku

Arcibiskup Amil Shamaaoun Nona

dí, i politiků, se velice diví tomu, když se jim představím jako křesťan z Iráku. Jen málo je těch, kteří opravdu znají situaci, že v Iráku jsou také křesťané. Potřebujeme především pomoc pro přežití. Chceme žít v míru a být respektováni. Jsme prapůvodní křesťané, kteří zde vždy žili. Nejsme žádní cizinci, jak se domnívají Američané a jejich spojenci. Evropané by měli dát irácké vládě jasné na vědomí, že křesťané potřebují zvláštní ochranu.

-sks-

PRAPODIVNÝ „BOŽÍ DAR“

Bývalá protestantská biskupka Käßmannová prohlásila na tzv. „ekumenickém církevním sjezdu“ v Mnichově, že antikoncepční pilulka je Boží dar. K tomuto jejímu názoru se připojil také Alois Glück, předseda ústředního výboru německých katolíků, který tvrdí, že 90 % katolických žen s biskupkou souhlasí.

Případ ukazuje, že mezi tím, co je obsahem oficiální nauky církve, a praxí mnoha kněží a zpovědníků existuje závažný nesoulad, který negativně ovlivňuje názory a život věřících. Exbiskupka, která byla předsedkyní Rady evangelické církve, musela rezignovat po automobilové nehodě, kterou způsobila v podnapilém stavu. Kontroverzní vídeň-

ský pastorální teolog v duchodu Paul Zulehner se však přimlouvá, aby se na své místo opět vrátila. Svým pochybením prý jen zvýšila svou věrohodnost a my nepotřebujeme bezchybné, ale věrohodné osobnosti.

VÝSLEDKEM SEXUÁLNÍ REVOLUCE JE „HOROR“

Bývalá sexuální hvězda amerických filmů a magazínu Playboy Raquel Welch prohlásila v CNN, že antikoncepční pilulka z 50. let vyvolala u žen jástot: „Nyní můžeme provozovat sex, kdy chceme a jak chceme!“ Výsledkem je ovšem ztráta veškeré odpovědnosti, důvěry, úcty a degradace rodiny a manželství. Současný stav sexuální praxe prohlásila za horor. Volné střídání partnerů u dospívající mládeže se stalo samozřejmos-

tí. 13leté dívky praktikují ve třídě orální sex s různými mladíky. Dcera její přítelkyně prohlásila své matce: „Mami, nevzrušuj se, to dělají všichni!“

HOMOSEXUÁLNÍ TEROR V USA

Radikální homo-hnutí „Rainbow Sash“ v USA vyhlásilo, že o letošních svatodušních svátcích bude vyvolávat výtržnosti při katolických bohoslužbách. Má to být reakce na výroky kardinála Francise Georga, který zcela jasně odsoudil hnutí „New Ways Ministry“, které radikálně odmítá všechno, co učí církev o homosexuálních praktikách. „Rainbow Sash“ je homosexuální hnutí přímo uvnitř katolické církve, které usiluje o liberalizaci homosexuálních praktik a svazků. *Kath-net*

PO VELKÉ POUTI DÍKŮ - pokračování ze str. 2

Na místě zjevení

Pak jsem se odebral do Fatimy, městečka s charakteristickou atmosférou reálného mysticismu, ve které je možno hmatatelně pociťovat přítomnost Madony. Stal jsem se poutníkem s poutníky v této obdivuhodné svatyni, duchovním srdci Portugalska a cíli mnoha osob, pocházejících z nejrůznějších míst světa. Když jsem nejdříve setrval v dojetí a usebranosti v kapli Zjevení na *Cova da Iria* a představil jsem Srdci svaté Panny radosti a očekávání, jakož i problémy a utrpení celého světa, měl jsem to potěšení předsedat v kostele Nejsvětější Trojice slavnosti nešpor blahoslavené Panny Marie. Uvnitř tohoto velkého a moderního chrámu jsem vyjádřil živé ocenění kněžím, řeholníkům a řeholnicím, jáhnům a seminaristům, kteří přišli ze všech částí Portugalska, poděkoval jsem jim za jejich svědectví, často spíše mlčenlivé a ne vždy snadné, za jejich věrnost evangeliu a církvi.

V tomto Roce kněží, který se chýlí ke konci, jsem vyzval kněze, aby dávali přednost nábožnému naslouchání Božimu slovu, důvěrnému poznávání Krista, intenzivnímu slavení Eucharistie a následovali přítomným příkladem svatého faráře arského. Neopomněl jsem odevzdat a zasvětit kněze celého světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, pravému vzoru učednice Páně.

Večer spolu s tisíci osobami, které si daly schůzku na velkém prostranství před svatyní, jsem se zúčastnil sugestivního lampionového průvodu. Byla to úžasná manifestace víry v Boha a zbožnosti k jeho a naší Matce, vyjádřená v modlitbě růžence. Tato modlitba, tak drahá křesťanskému lidu, našla ve Fatimě propagační centrum pro církev a svět. „Bělostná Paní“ ve zjevení 13. června řekla pasáčkům:

„Chci, abyste se modlili růženec každý den.“ Můžeme říct, že Fatima a růženec jsou takřka synonymum.

Moje návštěva na tomto tak zvláštním místě měla své vyvrcholení v eucharistické slavnosti 13. května, ve výročí zjevení Madony Františkově, Hyacintě a Lucii. Citací Izaiášových slov jsem pozval nesmírné shromáždění, aby se u nohou svaté Panny plně radovalo v Pánu (srov. Iz 61,10), protože jeho milosrdná láska, která provází naše putování po této zemi, je zdrojem naší velké naděje. A naléhavé a současně potěšující poselství, které Madona zanechala ve Fatimě, se zakládá na naději. Je to poselství zaměřené na modlitbu, na pokání a na obrácení, které se představuje navzdory hrozbám, nebezpečím a hrůzám dějin a vyzývá člověka, aby měl důvěru v Boží konání, aby živil velkou naději a zakoušel Pánovu milost v lásce k němu, jenž je zdrojem lásky a míru.

„Město Panny“

Z této perspektivy bylo strhující setkání s pastoračně-sociálními organizacemi, kterým jsem doporučil styl dobrého Samaritána, aby vycházely vstříc potřebám bratří v tísní a sloužily Kristu tím, že podporují obecné blaho. Mnozí mladí lidé chá-

pou důležitost dobrovolné služby právě ve Fatimě, která je školou víry a naděje, protože je také školou bliženské lásky a služby bratřím. V tomto kontextu víry a modlitby se neslo důležité bratrské setkání s portugalským episkopátem na závěr mé návštěvy ve Fatimě: byla to chvíle intenzivního duchovního společenství, ve kterém jsme společně děkovali Pánu za věrnost církve, která je v Portugalsku, a světili Panně společně pastorační očekávání a záměry. O těchto pastoračních nadějích a perspektivách jsem se zmínil v průběhu mše svaté slavené v historickém a symbolickém městě Porto, „Město Panny“, na poslední etapě mého putování po portugalské zemi. Velkému zástupu věřících shromážděných na *Avenida dos Aliados* jsem připomněl úkol svědčit o evangeliu v každém prostředí, nabízet světu Krista, aby každá situace těžkostí, utrpení a strachu byla proměněna skrze Ducha Svatého v příležitost růstu a života.

Výzva k modlitbě

Draží bratři a sestry, putování v Portugalsku bylo pro mne působivým zážitkem bohatým na mnoho duchovních darů. Tak, jak mi pevně utkvěly v mysli a v srdci obrazy z této nezapomenutelné cesty, vřelě

a spontánní přijetí, nadšení lidu, vzdávám chválu Pánu, že Maria, když se zjevila pasáčkům, otevřela světu nový privilegovaný prostor pro setkání s Božím milosrdenstvím, které uzdravuje a zachraňuje.

Svatá Panna vyzývá ve Fatimě všechny, aby pokládali zemi za místo našeho putování do definitivní vlasti, kterou je nebe. Ve skutečnosti jsme všichni poutníci a potřebujeme Matku, aby nás vedla. „S tebou kráčíme v naději. Moudrost a poslání,“ to bylo motto mé apoštolské cesty do Portugalska. A ve Fatimě nás blahoslavená Panna Maria zve, abychom kráčeli s velkou nadějí a dali se vést „moudrostí šůry“, která se zjevila v Ježiši, moudrostí lásky, abychom přinášeli světu Kristovo světlo a radost. Zvu vás tedy, abyste se spojili v modlitbě a žádali Pána, aby požehnal úsilí těch, kteří se v onom milovaném národě věnují službě evangeliu a hledání pravého dobra pro člověka, pro každého člověka. Modleme se také, aby na přímlyvu nejsvětější Panny Marie učinil Duch Svatý tuto apoštolskou cestu plodnou a oživil na celém světě poslání církve, ustanovené Kristem k hlásání evangelia pravdy, míru a lásky všem národům.

Bollettino Vaticano

19. května 2010

Mezitimulky redakce Světla

Papež Benedikt XVI. ve Fatimě

má satan v zásobě, jak je aplikoval již ve starozákonním příběhu Joba, jehož spravedlnost mu byla trnem v oku.

Při četbě stručného „curriculum vitae“ předsedy Matice cyrilometodějské Josefa Vlčka člověka mimoděk napadne, že ve své devět desetiletí trvající službě Bohu a jeho církvi vlastně ničeho z oněch různých křížů nezůstal ušetřen. Ale ve světle vzorové Pavlovy zkušenosti a při pohledu na vykonané dílo musíme onen výraz „nebyl jich ušetřen“ nahradit spíše výrazem „byl jimi obdařen“. Pro člověka, který žije z víry, nejsou tyto „kříže“ překážkou, ale naopak živnou půdou a jakoby předpokladem požehnané činnosti. V tomto duchu je třeba číst jeho životopisná data. Co mohl čekat muž, který v nejlepším věku plný nadšení a horlivosti šířil světlo a dobro tam, kde tma a zlo nastolily svůj monopol? Ačkoliv neměl jinou zbraň než slovo, jeví se již tímto pouhým slovem mocipánům jako krajně nebezpečný: je v jejich očích přísluhovačem cizí mocnosti. Bohorovný diktátor, který na vojenských defiládách demonstruje svou neporazitelnou sílu, se sice sarkasticky ptá, kolik tanků má papež, ale ve skutečnosti se před ním třese, a proto je třeba jeho „agenty“ pro jistotu sprovodit ze světa. „Vyloučí vás ze svého středu. Budete pro mé jméno v nenávisti.“ „Budou vás vydávat soudím.“

Takoví nepřátelé dělnické třídy nezaslouží nic než smrt. Ale místo na šibenici je také možné poslat je na pomalou smrt, aby v otrocké práci v krajně ohrožujícím prostředí podzemních děr proti své vůli vykonali něco užitečného pro vítězství revoluce. „I kdybych měl jít údolím smrti, nezaleknu se, vždyť ty jsi se mnou. Tvá hůl je mé potěšení.“ Průkopníci ráje na zemi si ve své nenávisti také mohou dokonce usmyslet, že dají roz-

vracečům zakusit obojího. Ale netuší, že mají co do činění se vzácným „zrnem“, které tak i onak zahrabáno přinese užitek stonásobný.

Ani bezbranný vězeň není bezmocný, jestliže má víru: „Zjednej mi právo, Bože, rozhodni můj spor s nesvatým lidem, vysvobod' mne od zlého a mstivého člověka! Sešli své světlo a svou pravdu!“ Pán ví, jak bolestné je čekání na smrt, rychlou či povolnou. Nevystavuje přece nikoho tomu, co sám nezakusil. On, který vyšel ze zapečetěného hrobu a prochází zavřenými dveřmi, umí si najít cestu k těm, které mu dal Otec, protože jim slíbil: „Nenechám vás sirotky!“

Dny v otrokárně se vlečou, ale „proč jsi smutná, má duše, a proč ve mně sténáš? Doufej v Boha, nepřestanu ho velebit. Zase přistoupím k Božímu oltáři, k Bohu, který obveseluje moje mládí.“ Ano. Je to věčné mládí duše, která žije v Bohu, a proto nestárne s tělem, naopak, i svému tělu vrací svoje mládí, ačkoliv těžce plyne rok za rokem.

Boží mlýny melou pomalu, ale jistě, praví staletá lidská moudrost. Nastal čas, kdy padly zdi a opony. „A Pán stál při mně a dal mi sílu, a tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy.“ Dá si nyní ďábel konečně pokoj?

Ti, kteří nás sužovali, se vzdali svých prostředků, ale nevzdali se svého cíle a dosahují dokonce větších úspěchů než dříve s použitím síly. Došlo na Pavlovo slovo: „Buď si vědom toho, že v posledních dnech nastanou těžké chvíle. Lidé budou sobečtí, chtějí peněz, vychloubační, rodičů neposlušní, nevděční, bohaprázdní, bez citu, nesmířliví, pomlouvaví, zrádci, k dobrému neteční, drzí, milující rozkoš více než Boha.“

Je třeba začít znovu, ale jak obnovit dílo, které bylo před lety tak nemilosrdně rozmetáno? Kdyby to nebyl Boží zájem, nikdo by to nesvedl: Josef Vlček

ví, že musí znovu začít přerušené a zničené dílo takřka s nikým a od ničeho. Ale stále platí Mistrovo slovo: „Když jsem vás poslal bez měšce, bez mošny, bez opánků, měli jste v něčem nedostatek?« Odpověděli mu: »V ničém.«“ Pravý žák Dona Boska přece ví dobře, jak se dá stát vět z ničeho. Ví také, že jedním z prostředků, jak získat potřebné prostředky, je mít štědré srdce a pomáhat, kde se dá. A při všem se řídí Boskovou zásadou: „Odpočnete si až v nebi!“ Na Dolním náměstí se zase točí rotačka a chrlí slova pravdy.

To se samozřejmě dáblu nemusí líbit. Známe to už z Jobova případu: „Kůži za kůži! Dotkni se jeho kostí a jeho masa, a hned ti bude zlořečit!“ Dlouhá léta pobytu v zamořeném prostředí se nemohou neprojevit. Těžce ohrožený pacient ani v pokročilém věku neklesá na mysl a na nemocničním lůžku opět povzbuzuje své srdce: „Proč jsi smutná, má duše, a proč ve mně sténáš? Doufej v Boha, znovu ho budu velebit. Zase přistoupím k Božímu oltáři, k Bohu, který obveseluje moje mládí.“ A stalo se. Ani biologický zákon nedokáže obejít Boží vůli. Jsou zázraky, které jsou nápadné a uznávané, ale jsou zázraky stejně zázračné, i když skryté, a jsou zázraky, které unikají pozornosti, protože se takřikajíc vlečou a stále trvají. „Tělo chátrá, ale duše se den ze dne omlazuje.“

Kéž bychom byli tak houževnatí, jak houževnatý je ďábel, který stále žaluje Hospodinu: „Dílu jeho žehnáš, ale vztáhni ruku na všechno, co má, a hned ti bude zlořečit.“ Dostal povolení a poslal zničující vodu. A že to byla jeho voda, ukázal na tom, jak tato kalná špína i ve zcela uzavřené místnosti všechno vztekla zpřeházela a zničila. Černochova ulice je jednou z nejpostiženějších. Vzácné a nenahraditelné svazky Vlčkovy osobní knihovny a mnoho

jiného odvezou nákladní auta spolu se smrdutým blátem. „Hospodin dal, Hospodin vzal, buď jméno Páně požehnáno.“

Ani ve věku, kdy hranice důchodu je už dávno překročena, nemá neúnavný šéfredaktor ani pomyšlení na zasloužený odpočinek, není čas psát paměti. Je to doba oné zkoušky, která přichází „z vlastních řad“. Pavlův list jako by byl adresován olo-mouckému nakladateli: „Přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, ale podle vlastních choutek si hromadí učitele, kteří šimrají v jejich uších.“ „Vedeme zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě. Stavějí se proti pravdě, jsou to lidé zkaženého úsudku a ve víře nespolehliví. Budou navenek ukazovat zbožnost, ale ve skutečnosti ji mít nebudou.“ „Ti, kteří chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši, budou pronásledováni. Ale s lidmi špatnými a podvodníky to bude horší a horší: jsou to svedení svůdci.“ „Je mnoho lidí nepoddajných, mluků a svůdců. Těm je třeba zavřít ústa. Ty však se drž toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Víš přece, od koho ses to naučil. Od dětství znáš svatá Písma, ta tě mohou naučit moudrosti. Buď ve všem rozvážný, vytrvalý ve zkouškách a pracuj jako hlasatel evangelia.“ „Usvědčuj odpurce, snad jim Bůh přece někdy dopřeje, že se obrátí, poznají pravdu a přijdou k rozumu, až se dostanou ze smyčky, do které je zapletl ďábel, aby dělali to, co chce.“ „Kdo se uchrání a zůstane čistý, bude z něho nástroj vznešený, posvěcený, užitečný Pánu a vhodný ke každému dobrému dílu.“ „Tak mluv a napomínej se veškerým důrazem. Nikdo tě nesmí přehlížet!“

Co k tomu dodat? „Jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobadatelné způsoby jeho jednání!“

„Chci tě velebit za doprovodu cítěry, můj Bože!“

-lš-

Srdečně zveme na **POŽEHNÁNÍ POUTNÍ CESTY RŮŽENCE - Velehrad - 13. 6. 2010.** Program: 10.00 mše svatá ve velehradské bazilice • 11.30-12.45 oběd pro poutníky na Stojanově gymnáziu • 12.45-14.00 beseda s autory poutní cesty ve Slovanském sále • 14.00-14.45 odjezd kyvadlovou dopravou na začátek poutní cesty u železničního mostu ve Starém Městě • 15.00 **žehánání poutní cesty** na jejím začátku za účasti Mons. Jana Graubnera a pěší pouť na Velehrad (ev. doprava autobusem zpět) • 17.00 Te Deum a slavnostní požehánání v bazilice.

Pondělí 7. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (578. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Střední cesta 6:55 GOODWILLBOY IV. (11. díl) 7:35 Obyčejně neobyčejný rok života 7:45 Rozkvět víry 8:15 Bůh nás volá jménem 9:00 Cesty za poznáním: Island 10:00 Čteme z křesťanských periodik: 30. 5. 10:10 Nedělní čtení (29. díl): 10. neděle v mezidobí 10:35 Na koberečku (85. díl) 10:50 Cesta k andělům (31. díl): Zuzana Lapčíková 11:40 Noekreace aneb Vandrování (38. díl) 11:45 Bolek a Lolek (18. díl): Pytlák 12:00 Polední modlitba [P] 12:05 Aprílový koncert Komorního a Symfonického orchestru JKO 13:25 Putování modrou planetou: Egypt 14:00 Kulatý stůl - Ekvádor a Souostroví Galapágy: Putování modrou planetou 15:30 PLAY TRUE: ži pravdivo, bez dopingu 16:00 H2Onews (86. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 Dobrý pastýř 16:35 Přejeme si... 17:00 NOeparáda (81. díl) [L] 17:25 Aglomerácie - výhody pre obce 17:40 Zapomenutý TIBET - Kham 18:00 Romská socha 18:15 Léta letí k andělům (4. díl): P. Jiří Čepel 18:35 Bolek a Lolek (19. díl): Lupiči koní 18:45 Hledání: Hledání lepšího zdraví? 19:05 Ekoauto (7. díl) 19:20 Čteme z křesťanských periodik: 6. 6. 19:30 Na koberečku (86. díl) [P] 19:50 Zpravodajské Noeviny: 3. 6. 2010 20:05 Harfa Noemova IV. (6. díl) [P] 20:25 P. Richard Henkes [P] 21:20 GOODWILLBOY IV. (11. díl) 22:00 Úskalí služby - PhLic. Kateřina Lachmanová 23:00 Cesta k hudbě 23:20 Záblesk naděje: Rok po tsunami 23:50 Atlas Charity (33. díl): Domov sv. Josefa v Žirči 0:00 Zpravodajské Noeviny: 1. 6. 2010 0:10 Evangelium 0:20 Aprílový koncert Komorního a Symfonického orchestru JKO 1:45 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 8. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (86. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Bůh nás volá jménem 7:00 Atlas Charity (33. díl): Domov sv. Josefa v Žirči 7:10 Dikuvzdání církve a vlasti s arcibiskupem Karlem Otčenáškem: zkrácený záznam oslav 8:40 Noekreace aneb Vandrování (38. díl) 8:50 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 9:40 Kanalizácie - podmienka zdravých vôd 10:00 Exotická KAMBODŽA 10:25 Platinové písničky (9. díl): Dechovka 10:55 Hlubinami vesmíru s doc. Zdeňkem Mikuláškem (33. díl) 11:35 Čteme z křesťanských periodik: 6. 6. 11:45 Bolek a Lolek (19. díl): Lupiči koní 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert Richarda Čanakyho a skupiny FBI 13:15 Žumpy - problém vodného hospodářství 13:35 Zapomenutý TIBET - Kham 14:00 Cesta k andělům (31. díl): Zuzana Lapčíková 14:40 Rozkvět víry 15:10 Za závojem 16:00 Zpravodajské Noeviny: 3. 6. 2010 16:10 Dobrý pastýř 16:35 Putování modrou planetou: Egypt 17:15 Salesiánské hry mladěže 17:25 Na koberečku (86. díl) 17:40 PLAY TRUE: ži pravdivo, bez dopingu 18:10 JuniorTV Kopřivnice (5. díl) 18:35 Bolek a Lolek (19. díl): Lupiči koní 18:45 Noeland (20. díl) 19:15 Přejeme si... 19:35 Aglomerácie - výhody pre obce 19:50 Zpravodajské Noeviny: 8. 6. 2010 [P] 20:05 Po stopách apoštola Pavla (4. díl) 20:35 Zpravodajské Noeviny: 8. 6. 2010 20:45 Tygři oceánů (9. díl) [P] 21:25 P. Richard Henkes 22:25 Bez hábitu (23. díl): Premonstráti, klášter Želiv 23:25 Cesty za poznáním: Shekavati 23:50 Atlas Charity (33. díl): Domov sv. Josefa v Žirči 0:00 Zpravodajské Noeviny: 8. 6. 2010 0:10 Modlitby se zpěvy Taizé 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 9. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 8. 6. 2010 6:15 Záblesk naděje: Rok po tsunami 6:45 Tygři oceánů (9. díl) 7:25 Přejeme si... 7:45 Putování modrou planetou: Egypt 8:25 Hledání: Hledání lepšího zdraví? 8:45 Cesta k andělům (31. díl): Zuzana Lapčíková 9:25 Noekreace aneb Vandrování (38. díl) 9:35 Exotická KAMBODŽA 10:05 Čteme z křesťanských periodik: 6. 6. 10:15 Romská socha 10:30 Generální audience papeže Benedikta XVI.: 9. 6. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Bůh nás volá jménem 12:50 Rozkvět víry 13:20 Bez hábitu (23. díl): Premonstráti, klášter Želiv 14:20 Střední cesta 14:30 Hledání: Hledání lepšího zdraví? 14:50 PLAY TRUE: ži pravdivo, bez dopingu 15:20 Aglomerácie - výhody pre obce

15:35 Cesta k hudbě 16:00 Zpravodajské Noeviny: 8. 6. 2010 16:10 Po stopách apoštola Pavla (4. díl) 16:40 Na koberečku (86. díl) 17:00 V posteli Pod nebesy IV. (11. díl) [P] 17:50 NOeparáda (81. díl) 18:15 Čteme z křesťanských periodik: 6. 6. 18:25 Noekreace aneb Vandrování (38. díl) 18:35 Bolek a Lolek (20. díl): Kosmonauti [P] 18:45 Za závojem 19:35 Ekoauto (7. díl) 19:50 H2Onews (86. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 20:05 Léta letí k andělům (40. díl) [P] 20:25 Přejeme si... [P] 20:45 Atlas Charity (34. díl): Co je hospic 20:50 Tajné dějiny kosmických projektů (1. díl) [P] 21:20 Svätý Páter Pio z Pietrelciny - dobré dielo dobrého človeka 21:30 Cesty za poznáním: Petrified Forest 21:40 Dobrý pastýř 22:05 Centrum pro rodinu a sociální péči Ostrava 22:30 Koncert Richarda Čanakyho a skupiny FBI 23:40 EKVÁDOR - země indiánů 0:00 H2Onews (86. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:10 Generální audience papeže Benedikta XVI.: 9. 6. 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 10. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (86. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Klapka s... (2. díl): Janem Vačlenou 7:15 Úskalí služby - PhLic. Kateřina Lachmanová 8:15 Dikuvzdání církve a vlasti s arcibiskupem Karlem Otčenáškem: zkrácený záznam oslav 9:50 Harfa Noemova IV. (6. díl) 10:10 Na koberečku (86. díl) 10:25 Přejeme si... 10:45 Noeland (20. díl) 11:05 Romská socha 11:30 Střední cesta 11:45 Bolek a Lolek (20. díl): Kosmonauti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (8. díl): Dechovka 12:35 Cesty za poznáním: Burj al-Arab 13:05 V posteli Pod nebesy IV. (11. díl) 13:55 NOeparáda (81. díl) 14:20 P. Richard Henkes 15:15 Svätý Páter Pio z Pietrelciny - dobré dielo dobrého človeka 15:25 Cesty za poznáním: Shekavati 16:00 Zpravodajské Noeviny: 8. 6. 2010 16:10 Za závojem 17:00 Tajné dějiny kosmických projektů (1. díl) 17:30 PLAY TRUE: ži pravdivo, bez dopingu 18:00 Ve jménu Ježíše (5. díl): Pavel, misionář 18:25 Důležitý je úsměv 18:35 Bolek a Lolek (20. díl): Kosmonauti 18:45 GOODWILLBOY IV. (11. díl) 19:25 Na koberečku (86. díl) 19:40 Noekreace aneb Vandrování (38. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny: 10. 6. 2010 [P] 20:05 Klapka s... (3. díl): Ladislavem Ženožičkou [P] 21:05 Christ notre Paix! 21:40 Hlubinami vesmíru s doc. Zdeňkem Mikuláškem (33. díl) 22:20 Zpravodajské Noeviny: 10. 6. 2010 22:35 Bůh nás volá jménem 23:20 Cesta k andělům (31. díl): Zuzana Lapčíková 0:10 Zpravodajské Noeviny: 10. 6. 2010 0:20 Tygři oceánů (9. díl) 1:05 Důležitý je úsměv 1:15 Střední cesta 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 11. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 6. 2010 6:15 V posteli Pod nebesy IV. (11. díl) 7:05 Octava dies (578. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:35 Aprílový koncert Komorního a Symfonického orchestru JKO 8:55 Atlas Charity (34. díl): Co je hospic 9:00 Bez hábitu (23. díl): Premonstráti, klášter Želiv 10:00 Kulatý stůl s kardinálem Miloslavem Vlkem 11:35 Cesty za poznáním: Petrified Forest 11:45 Bolek a Lolek (20. díl): Kosmonauti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Kulatý stůl: Ekvádor 13:35 Za závojem 14:30 Léta letí k andělům (40. díl) 14:55 Platinové písničky (9. díl): Dechovka 15:25 Po stopách apoštola Pavla (4. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 10. 6. 2010 16:15 PLAY TRUE: ži pravdivo, bez dopingu 16:40 Klapka s... (3. díl): Ladislavem Ženožičkou 17:40 Tajné dějiny kosmických projektů (1. díl) 18:10 Exotická KAMBODŽA 18:35 Bolek a Lolek (21. díl): Král pouště [P] 18:45 Noekreace aneb Vandrování (38. díl) 18:55 Christ notre Paix! 19:30 Aglomerácie - výhody pre obce 19:45 Atlas Charity (34. díl): Co je hospic 19:50 H2Onews (87. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa [P] 20:05 Noemova pošta 2010: červen [P] 21:35 Přejeme si... 22:00 NOeparáda (81. díl) 22:25 Důležitý je úsměv 22:35 Úskalí služby - PhLic. Kateřina Lachmanová 23:35 Léta letí k andělům (4. díl): P. Jiří Čepel 23:55 Atlas Charity (34. díl): Co je hospic 0:00 H2Onews (87. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:10 Tygři oceánů (9. díl) 0:50 Cesta k andělům (31. díl): Zuzana Lapčíková 1:40 Poslech Radia Proglas.

Sobota 12. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (87. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Octava dies (578. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Bez hábitu (23. díl): Premonstráti, klášter Želiv 7:45 Platinové písničky (9. díl): Dechovka 8:15 Po stopách apoštola Pavla (3. díl) 8:45 JuniorTV Kopřivnice (5. díl) 9:05 Ve jménu Ježíše (5. díl): Pavel, misionář 9:30 Noeland (20. díl) 10:00 V posteli Pod nebesy IV. (11. díl) 10:50 NOeparáda (81. díl) 11:15 Cesty za poznáním: Cheopsova pyramida 11:40 Atlas Charity (34. díl): Co je hospic 11:45 Bolek a Lolek (21. díl): Král pouště 12:00 Angelus Domini [P] 12:05 Koncert Richarda Čanakyho a skupiny FBI 13:15 PLAY TRUE: ži pravdivo, bez dopingu 13:45 Střední cesta 13:55 Na koberečku (86. díl) 14:10 Přejeme si... 14:30 Putování modrou planetou: Guatemala 15:00 Za závojem 16:00 H2Onews (87. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 Klapka s... (3. díl): Ladislavem Ženožičkou 17:10 Léta letí k andělům (10. díl): sochař Václav Česák 17:30 Christ notre Paix! 18:05 Romská socha 18:20 Noekreace aneb Vandrování (38. díl) 18:30 Bolek a Lolek (21. díl): Král pouště 18:40 Po stopách apoštola Pavla (4. díl) 19:10 Svätý Páter Pio z Pietrelciny - dobré dielo dobrého človeka 19:20 Atlas Charity (34. díl): Co je hospic 19:25 Nedělní čtení (30. díl): 11. neděle v mezidobí [P] 19:50 Cesty za poznáním: Petrified Forest 20:05 Pro vita mundi 20:45 Hlubinami vesmíru s doc. Zdeňkem Mikuláškem (33. díl) 21:25 Bůh nás volá jménem [P] 22:20 P. Richard Henkes 23:15 Léta letí k andělům (10. díl): sochař Václav Česák 23:35 Nedělní čtení (30. díl): 11. neděle v mezidobí 0:00 Zpravodajské Noeviny: 10. 6. 2010 0:10 Kulatý stůl: Ekvádor 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 13. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (87. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Evangelium 6:25 Nedělní čtení (30. díl): 11. neděle v mezidobí 6:50 Klapka s... (3. díl): Ladislavem Ženožičkou 7:50 O dřevě 8:05 Po stopách apoštola Pavla (4. díl) 8:35 Cesty za poznáním: Cheopsova pyramida 9:00 P. Richard Henkes 9:55 Čteme z křesťanských periodik: 13. 6. [P] 10:05 Romská socha 10:20 Evangelium 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Mosty u Jablunkova [L] 11:30 Putování modrou planetou: Guatemala 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne [P] 12:50 Přejeme si... [P] 13:10 Čteme z křesťanských periodik: 13. 6. 13:20 Platinové písničky (10. díl): Dechovka [P] 13:50 Tajné dějiny kosmických projektů (1. díl) 14:20 Léta letí k andělům (40. díl) 14:40 Léta letí k andělům (10. díl): sochař Václav Česák 15:00 Nedělní čtení (30. díl): 11. neděle v mezidobí 15:25 Harfa Noemova IV. (6. díl) 15:45 Cesty za poznáním: Petrified Forest 16:00 Noeland (21. díl) [P] 16:30 Ve jménu Ježíše (6. díl): Spása v Kristu pro všechny [P] 16:55 V posteli Pod nebesy IV. (11. díl) 17:45 NOeparáda (81. díl) 17:10 Christ notre Paix! 18:45 Exotická KAMBODŽA 19:10 Pro vita mundi 19:50 Evangelium 20:05 Octava dies (579. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Koncert pro všechny [P] 21:35 Noekreace aneb Vandrování (39. díl) [P] 21:45 Atlas Charity (34. díl): Co je hospic 21:50 Nedělní čtení (30. díl): 11. neděle v mezidobí 22:15 Dikuvzdání církve a vlasti s arcibiskupem Karlem Otčenáškem: zkrácený záznam oslav 23:50 Důležitý je úsměv 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Platinové písničky (11. díl): Dechovka 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

V. CYKLOPOUŤ

z Vranova nad Dyjí do Jeníkova u Duchcova
k Panně Marii – Matce Důvěry

Start cyklopoutě:

neděle 27. 6. 2010 od kostela v Olbramkostelevě v 15⁰⁰

1. nocleh v neděli v Nové Říši
2. nocleh v pondělí na Sázavě
3. nocleh v úterý v Brozanech

Vyvrcholení cyklopoutě:

MŠE SVATÁ v kostele sv. Petra a Pavla v Jeníkově
ve středu 30. 6. přibližně v 11¹¹.

Nocuje se pod střechem ve vlastním spacáku na vlastní karimatce.
Zavazadla poveze doprovodné vozidlo.

Přihlásit se můžete:

na faře ve Vranově n/D., 515 296 384, nebo e-mailem na vranov@fatym.com.

Pokud nebude 14 dní předem přihlášeno alespoň 8 účastníků, cyklopout' se nebude konat.

Všechny srdečně zveme.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí:

7. – 14. 8. 2010 pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt – III. turnus (pro prarodiče, rodiče a děti), Marianum, Janské Lázně • **14. – 21. 8. 2010** pobyt pro prarodiče s vnoučaty – IV. turnus, Janské Lázně • **7. – 10. 9. 2010** duchovní obnova nejen pro seniory s P. Ing. Miloslavem Fialou, OPræm. – Marianum, Janské Lázně • **4. – 7. 10. 2010** duchovní obnova pro seniory s Mons. ThLic. Bohumilem Kolářem – Marianum, Janské Lázně. **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661 nebo 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezhk.cz • web: <http://www.dcskhk.cz> nebo <http://www.animatori.cz>.

KATOLIČTÍ ESPERANTISTI SLAVILI V ŽIROVNICI

Ve dnech 7. až 9. května 2010 se sešli v Žirovnici příznivci esperanta z Česka a Slovenska, aby společně oslavili několik významných výročí. Je to především 100 let od založení Mezinárodní jednoty katolických esperantistů roku 1910 v Paříži, jejímiž členy jsou obě národní sekce – česká i slovenská. Dále je to 20. výročí katolické sekce působící v rámci Českého esperantského svazu po obnovení činnosti, která byla násilně přerušena komunisty v sedmdesátých letech minulého století.

Cílem katolických esperantistů je šířit evangelium prostřednictvím tohoto mezinárodního jazyka, který se osvědčil jako jedinečný prostředek dorozumění mezi lidmi všeobecně a mezi křesťany zvláště. Proto se těší přízni celé řady papežů, především Jana Pavla II. i Benedikta XVI. Právě oba tito poslední užívají také esperanta oficiálně při pozdravech Urbi et Orbi.

Součástí programu žirovnického setkání byly nejen zajímavé besedy a pořady s aktuálním zaměřením, ale třeba i dvouhodinová vzpomínka na P. Josefa Toufara, čišošťského mučedníka. Program byl velice pestrý. Účastníci si prohlédli místní zámek obnovený po zhoubném požáru a navštívili i sousední Počátky. Modlili se společně esperantský růženec, o bohoslužbu slova v sobotu se postaral zdejší rodák, známý psychiatr a jáhen Max Kašparů, který se aktivně zapojil do činnosti české sekce. Vyvrcholením pak byla nedělní mše sv., kterou ochotně sloužil celou v esperantu místní pan farář Vendelín Zborož, jehož zásluhou vzniklo zdejší půvabné pastorační středisko.

Čeští i slovenští esperantisti se těší zase na příští podobnou akci a zvou všechny zájemce, aby se k nim připojili (e-mail: m.svacek@seznam.cz • www.ikue.org/cz).

Ing. Jan Kalný

Liturgická čtení

Neděle 6. 6. – 10. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 17,17–24
Ž 30(29),2+4.5–6.11+12a+13b
Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)
2. čt.: Gal 1,11–19
Ev.: Lk 7,11–17
Slovo na den: *Mládenče, pravím ti, vstaň!*

Pondělí 7. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 17,1–6
Ž 121(120),1–2.3–4.5–6.7–8
Odp.: srov. 2 (*Naše pomoc je ve jménu Páně, neboť on stvořil nebe i zemi.*)
Ev.: Mt 5,1–12
Slovo na den: *Tvůrci pokoje.*

Úterý 8. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 17,7–16
Ž 4,2–3.4–5.7–8
Odp.: 7b (*Hospodine, ukaž nám svou jasnou tvář!*)
Ev.: Mt 5,13–16
Slovo na den: *Aby velebili vašeho Otce.*

Středa 9. 6. – nez. pam. sv. Efréma Syrského

1. čt.: 1 Král 18,20–39
Ž 16(15),1–2a.4.5+8.11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
Ev.: Mt 5,17–19
Slovo na den: *I to nejmenší.*

Čtvrtek 10. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 18,41–46
Ž 65(64),10abcd.10e–11.12–13
Odp.: 2 (*Tobě, Bože, patří chvalozpěv na Siónu.*)
Ev.: Mt 5,20–26
Slovo na den: *Kdo se hněvá, tupí, zatracuje.*

Pátek 11. 6. – slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

1. čt.: Ez 34,11–16
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
2. čt.: Řím 5,5–11
Ev.: Lk 15,3–7
Slovo na den: *Radujte se se mnou.*

Sobota 12. 6. – památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie

1. čt.: Iz 61,9–11
1 Sam 2,1.4–5.6–7.8abcd
Odp.: srov. 1a (*Mé srdce jásá v Bohu, mém spasiteli.*)
Ev.: Lk 2,41–51
Slovo na den: *Všechno uchovávala ve svém srdci.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

5. – 12. ČERVNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 6.		PO 7. 6.		ÚT 8. 6.		ST 9. 6.		ČT 10. 6.		PÁ 11. 6.		SO 12. 6.			
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	964	1077	980	1096	772	870	1653	1870		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	964	1078	981	1096	772	870	1653	1870		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	773	871	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	969	1083	985	1101	773	871	1654	1871		
Antifona k Zach. kantiku	698	788	939	1050	953	1066	969	1083	985	1101	774	872	1384	1551		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	969	1084	985	1101	774	872	1655	1872		
Závěrečná modlitba	698	788	939	1050	954	1067	1388	1555	986	1102	774	873	1384	1551		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1264	1402	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	775	873	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1265	1403	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	775	873	1021	1141		
Závěrečná modlitba	698	788	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	774	873	1022	1141		
Nešpory:																
	SO 5. 6.															
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	975	1090	768	866	776	874	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	769	866	776	875	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	769	867	776	875	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	979	1094	771	869	778	877	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	698	788	699	789	948	1060	962	1076	979	1094	771	869	779	877	699	789
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	979	1095	771	869	779	877	1028	1147
Záv. modlitba	698	788	698	788	948	1061	963	1077	1388	1555	774	870	774	873	700	790
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

MOUDROST SILVÁNA Z ATHOSU

Vybrala a přeložila Magdaléna Tázlarová

Silván z Athosu (1866–1938) se narodil v chudé venkovské rodině v Rusku. Po vojenské službě vstoupil do ruského kláštera na Athosu, kde setrval až do své smrti. Nedostalo se mu formálního vzdělání, ale pro nadpřirozenou moudrost ho vyhledávaly zástupy lidí. Střípky z jeho moudrosti můžeme číst na stránkách této knihy.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 117x178 mm, 256 stran, 249 Kč

SRDCE TÁTY

Osvaldo Poli • Z italštiny přeložila Markéta Štěpánková

Existuje otcovský styl výchovy? Přístupují muži k výchově jinak než ženy? Je mužský způsob výchovy pro děti a jejich vývoj přínosem? Tyto otázky se jako červená nit vinou všemi úvahami knihy, zamýšlející se nad tím, co je pro mužský styl výchovy typické a proč je otcova role v životě dítěte důležitá. Kniha italského psychologa a psychoterapeuta Osvalda Poliho vychází z předpokladu, že muži a ženy se od sebe v zásadě liší, a to jak v oblasti tělesné, tak i duševní a duchovní.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 136x195 mm, 152 stran, 159 Kč

TEREZIE Z LISIEUX A SILVÁN Z ATHOSU • MODLITBA ZA DRUHÉ A ZA SVĚT: SROVNÁVACÍ STUDIE

Kateřina Lachmanová

Kniha je mírně upraveným překladem doktorské práce autorky, v níž pojednává o tématu modlitby za druhé a za svět, nebo přesněji, o skrytém, a přece nesmírně účinném „bytí pro druhé“ v životě a díle dvou novodobých duchovních velikánů, svaté Terezie z Lisieux a starce Silvána z Hory Athosu. Každý patří k jiné duchovní tradici (v době jejich života byly navíc církev římskokatolická a pravoslavná ještě ve vzájemné exkomunikaci), a přece lze najít několik nepřehlédnutelných pilířů jejich spirituality, které jsou navzdory jinému vyjadřování nápadně shodné. Vypovídají tak o jediném Pánu a jediném Duchu, v němž má svůj počátek i cíl jakékoli křesťanské putování.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 165x230 mm, 312 stran, 379 Kč

ČLOVĚK MUSÍ HOŘETI

Bohumil Vít Tajovský v rozhovoru s Alešem Palánem a Janem Paulasem

Rozhovory s želivským opatem Bohumilem Vítem Tajovským (1912–1999) probíhaly od dubna 1998 do srpna 1999 při návštěvách Aleše Palána a Jana Paulase na Želivě. Závěrečné znění rozhovoru B. V. Tajovský autorizoval, prvního vydání knihy se však už nedomluvil. Předmluvu k prvnímu (i nynějšímu druhému) vydání namluvil Tajovského přítel Anastáz Opasek týden před svou smrtí, autorizovat ji však už nestačil.

*Karmelitánské nakladatelství • Druhé, opravené vydání
Váz., 128x202 mm, 472 stran, 390 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.